

บทที่ 4

ประวัติความเป็นมา

ในการศึกษาถึงประวัติความเป็นมาของ ฮ.ไช่ ในที่นี้ผู้วิจัยได้แบ่งแยกออกเป็น 5 หัวข้อ เพื่อเข้าใจถึงเรื่องราวต่างๆที่เกิดขึ้นในชีวิตของ ฮ.ไช่ ได้เป็นอย่างดี ตั้งแต่กำเนิด, เข้าสู่ชีวิตการเรียน, การทำงาน, จุดแห่งการเก็บเกี่ยวประสบการณ์ชีวิต, จุดแห่งการก้าวเข้าสู่ความมีชื่อเสียงจนกระทั่ง วาระสุดท้าย โดยผู้วิจัยได้แบ่งหัวข้อต่างๆดังนี้คือ

1. กำเนิด
2. ชีวิตการศึกษาเริ่มต้นที่วชิราวุธวิทยาลัย
3. ชีวิตการทำงาน
 - 3.1 นักข่าวหนังสือพิมพ์
 - 3.1.1 งานนักข่าวกีฬา กับที่มาของนามปากกา ฮ.ไช่
 - 3.1.2 กำเนิดคัมภีร์ฟุตบอล
 - 3.1.3 ประสบการณ์ต่างแดน
 - 3.2 ก้าวแรกในวงการโทรทัศน์
 - 3.2.1 นักพากย์ฟุตบอลทางโทรทัศน์
 - 3.2.2 เข้าสู่สังกัดช่อง 7 ที อย่างเต็มตัว
 - 3.3 ฮ.ไช่ กับบริษัท เอ-ทีม สปอร์ต
 - 3.4 ร่วมก่อตั้ง F.M 99... สปอร์ต เรดิโอ
4. เอกซ์ กับชีวิตครอบครัว
5. วันสุดท้าย...แต่ยังไม่สิ้นสุด
6. ปฏิกริยาของสังคมต่อการจากไปของ ฮ.ไช่

1. กำเนิด

...ครั้งหนึ่งเมื่อ 44 ปีก่อน พ.ท หญิง อุไร นพจินดา (มารดาของ เอกชัย นพจินดา) ผีนเห็นสายรุ้งพาดมาทางกรุงเทพฯเมื่อต้นขึ้นมาก็สงสัย “เอ..คงจะตั้งท้อง ชกมือไหว้หลวงพ่อบ้านแหลมจังหวัด เพชรบุรี บอกว่าฝากลูกด้วย” เมื่อครบกำหนดคลอดเธอได้ถูกชายออกมาคนหนึ่ง เธอบอกว่า “หรือว่าลูกคนนี่ คือรุ่งเจ็ดสี สวยงามนั่นเอง” (เนชั่นสุดสัปดาห์, เมษายน 2540 :10)

เอกชัย นพจินดา หรือ ย.โย่ง นักพากย์ฟุตบอลชื่อดังของเมืองไทย ถือกำเนิดในครอบครัวของ พ.ท ไพฑูรย์ และ พ.ท หญิง อุไร นพจินดา เมื่อวันที่ 21 มิถุนายน พ.ศ 2496 เป็นบุตรชายคนโต มีน้องสาวกับ น้องชายอีก 2 คนคือ นัยนา และธราวุธ นพจินดา

ชีวิตในวัยเด็กของ ย.โย่ง เติบโตในท่ามกลางความอบอุ่นของครอบครัวสายเลือดทหารภายในศูนย์การทหารราบค่ายนารายณ์มหาราช จ.ลพบุรี ซึ่งขณะนั้นบิดารับราชการเป็นนายสิบชั้นประทวน มารดาเป็นพยาบาลในค่ายทหารเดียวกัน ฐานะความเป็นอยู่ในขณะนั้นค่อนข้างอัตคัดขัดสน เนื่องจาก เงินเดือนของบิดา ได้รับเพียงแค่ 20 บาทเท่านั้น

ด้วยปัจจัยทางการเงินและตำแหน่งหน้าที่ของผู้นำครอบครัว ทำให้ทุกๆคนต้องอดทนรู้จักการประหยัดและมัธยัสถ์มาตั้งแต่เด็ก โดยเฉพาะ ย.โย่ง บุตรคนหัวปี ตระหนักถึงหน้าที่และเรียนรู้ที่จะต้องรับผิดชอบตัวเองตั้งแต่เด็ก สิ่งเหล่านี้ เปรียบเสมือนห้องเรียนชีวิตที่ทำให้ ย.โย่ง รู้จัก ตัวเอง และแกร่งพร้อมที่จะเผชิญชีวิต และอุปสรรคต่างๆ

แม้จะอาศัยอยู่ต่างจังหวัด และมีรายได้ต่อเดือนไม่มากนัก แต่ด้วยเล็งเห็นความสำคัญของการศึกษาและอนาคตของลูกๆ บิดา มารดา ของ ย.โย่ง จึงได้กักเงินส่งเสียให้ลูกๆของตนได้ เข้าศึกษาในโรงเรียนชั้นนำในกรุงเทพฯโดยบุตรคนโต เอกชัย นพจินดา ได้ถูกส่งเข้ามาศึกษาในกรุงเทพฯตั้งแต่อายุได้เพียง 5 ขวบ ให้เข้าเรียนที่โรงเรียนประจำของครูเนี่ยน หรือโรงเรียนอักษรเจริญ เป็นโรงเรียนเรือนไม้อยู่สุดซอยวาปี ถนนสุขโขทัย ตั้งอยู่ข้างวชิราวุธวิทยาลัย ที่นี่สอนให้นักเรียนรู้จักวิถีชีวิตโรงเรียนประจำ และยังเป็นการเตรียมความพร้อมก่อนที่จะเข้าเรียนที่วชิราวุธวิทยาลัย ส่วนน้องสาวคนรองคือ นัยนา ถูกส่งไปเรียนที่โรงเรียนราชินี และ น้องชายคนเล็ก ธราวุธ เช่นเดียวกัน ถูกส่ง

เข้าศึกษาในสถาบันเดียวกับพี่ชาย เป็นเหตุให้ทั้งพ่อและแม่ต้องประหยัดคอคอมเพื่อให้ลูกทั้ง 3 คน ได้รับการศึกษาที่ดี

“ฉันตั้งใจให้ลูกเรียนโรงเรียนดีๆกันทุกคน เราถือว่าเราอยู่บ้านนอก อยู่ในค่ายทหาร (ค่ายนารายณ์มหาราช จังหวัดลพบุรี) อะไรก็ได้ มีทหารประจำตัวคนหนึ่ง เราเป็นคนดูแลอาหารการกิน อะไรควรซื้อก็ซื้อ ที่ไม่ควรซื้อก็ไม่ซื้อ ผักปลาบั้งที่เราปลูกไว้ เราก็หุงไปได้มีสองมือ จนกระทั่งลูกๆเรียนจบฉันไม่กลัวความลำบาก ถือว่าเราอิ่มแล้วก็แล้วกัน เพื่อลูกเราทำได้ทุกอย่าง” (อุไร นพจินดา, สัมภาษณ์, 2 ธันวาคม 2540)

2. ชีวิตการศึกษาเริ่มต้นที่วชิราวุธวิทยาลัย

ชีวิตการศึกษาของ ย.โฮ่ง เอกชัย นพจินดา เริ่มต้นที่ โรงเรียนครูเนียน เป็นโรงเรียนประจำที่ตั้งอยู่ข้างวชิราวุธวิทยาลัย ปัจจุบันได้เปลี่ยนชื่อเป็น โรงเรียนอักษรเจริญ เหตุที่เดิมเรียกโรงเรียนครูเนียน มาจากชื่อของ นางเนียน ตโรชมาน ซึ่งเป็นเจ้าของโรงเรียนและเป็นครูโรงเรียนวชิราวุธมานาน ด้วยความผูกพันกับเด็กนักเรียนประจำ จึงเปิดโรงเรียนของตัวเอง เสมือนหนึ่งเป็นโรงเรียนเตรียมเข้าวชิราวุธวิทยาลัย โดยเริ่มสอนตั้งแต่ระดับอนุบาล จนถึงประถม 4 ที่แห่งนี้ ย.โฮ่ง ได้เรียนรู้กฎกติกาการอยู่ร่วมกัน ในฐานะนักเรียนประจำ ไม่ว่าจะเป็นเรื่องการเรียน การกิน อยู่ หลับนอน รวมถึง เรียนรู้ที่จะช่วยเหลือตัวเอง ตั้งแต่อาซูเหียง 5 ขวบ

ปี พ.ศ 2505 เด็กนักเรียนจากโรงเรียนครูเนียน ประมาณ 30 คน สามารถสอบผ่านเข้าเรียนในระดับชั้นประถม 3 ของวชิราวุธวิทยาลัย 1 ใน 30 คน ก็มีชื่อเด็กชาย เอกชัย นพจินดา รวมอยู่ด้วย ซึ่งก็สร้างความปลาบปลื้มใจ ให้กับผู้เป็นพ่อและแม่อย่างมาก

ย.โฮ่ง ไม่ทำให้ครอบครัวผิดหวัง สามารถสอบเข้าเรียนที่ วชิราวุธวิทยาลัยได้อย่างเต็มภาคภูมิ และที่วชิราวุธวิทยาลัยแห่งนี้ นับเป็น “เบ้าหลอม” ที่สำคัญที่ทำให้ เอกชัย นพจินดา กลายเป็น ย.โฮ่ง ที่คนไทยทั้งประเทศรู้จักจนทุกวันนี้

วชิราวุธวิทยาลัย เดิมคือโรงเรียนมหาดเล็กหลวง (กรุงเทพฯ) ตั้งขึ้นเมื่อ พ.ศ 2453 โดยพระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัว ทรงพระราชทานที่ดินและพระราชทรัพย์ส่วนพระองค์ สร้างโรงเรียนขึ้น แทนการสร้างวัดประจำรัชกาล

วชิราวุธวิทยาลัย เปรียบได้กับโรงเรียนประจำของรัฐบาลที่มีชื่อเสียง ในประเทศอังกฤษ นับเป็นโรงเรียนที่ดีที่สุดในประเทศไทยโรงเรียนหนึ่ง โดยพื้นฐานการศึกษาที่วชิราวุธวิทยาลัย มุ่งสอนให้นักเรียนได้เรียนรู้รอบด้าน ไม่เน้นเฉพาะ ความรู้ทางวิชาการ แต่จะให้ความสำคัญต่อการ กิจาและการดนตรี ไม่น้อยไปกว่าการสอนวิชาการแขนงอื่นๆ เพื่อให้เป็นสถานศึกษาที่สร้างคุณภาพ ให้เด็กที่ได้เล่าเรียน เน้นถึงความเป็นสุภาพบุรุษ คือรักกีฬา, เล่นดนตรีเป็น, รักศิลปะ, รักพวกพ้อง รู้จักเคารพผู้อาวุโส, รุ่นพี่, รุ่นน้อง, มีน้ำใจเป็นนักกีฬา และการเสียสละ เพื่อต่อไปจะเข้าสังคมได้ดี มากกว่าที่จะเน้นเรื่องการศึกษาเพียงอย่างเดียว

ทั้งนี้ นักเรียนวชิราวุธทุกคน จะต้องเรียนรู้หลักการของการอยู่ร่วมกัน ภายใต้ระเบียบปฏิบัติ และแบบฉบับความประพฤติ ซึ่ง “ถูกวชิราวุธ” ทุกคนต้องยึดถือ ได้แก่การ เป็นผู้มีศาสนา การเป็นผู้ดี ประพฤติดี ทั้งกาย วาจา ใจ รู้จักสามัคคี และรู้จักเสียสละเพื่อส่วนรวม ไม่เห็นแก่ตัว เป็นสุภาพบุรุษ มีน้ำใจเป็นนักกีฬา ไม่เอาเปรียบหรือทำร้ายผู้อื่นแถมกว่าหรือค้อยโอกาส (วชิราวุธวิทยาลัย, 15 มีนาคม 2540 : 5)

เอกชัย นพจินดา เด็กหนุ่มมีอุปนิสัยร่าเริงที่เพื่อนๆ วชิราวุธ เรียกชื่อเล่นๆว่า “แจ๊คกี้” และ “หมอตี” ตามบุคลิก “แจ๊คกี้” ถูกเรียกให้เป็นชื่อเล่น เนื่องจาก ข.โย่ง เป็นเด็กหนุ่มที่หลงใหล นักฟุตบอลทีม ลิเวอร์พูล ในเค็ด ที่ชื่อว่า “แจ๊คกี้ ชาร์ลตัน” ส่วนชื่อ “หมอตี” ได้มาด้วยสาเหตุที่เพื่อนๆ รู้ว่าคุณแม่เป็นพยาบาล ดังนั้น จึงเปรียบ ข.โย่ง เป็นผู้รักษาและที่พึ่งพาของเพื่อนๆยามที่เจ็บไข้ได้ป่วย

ด้วยนิสัยรักการอ่านและใฝ่หาความรู้ ที่ติดตัวมาตั้งแต่เยาว์วัย โดยมีคุณพ่อ ไพฑูรย์ ซึ่งรักการ อ่านหนังสือเป็นชีวิตจิตใจ คอยปลูกฝัง ทำให้ ข.โย่ง มักเป็นเด็กที่ใช้เวลาส่วนใหญ่ นอกจากการ เล่นกีฬาแล้ว เขามักจะอ่านหนังสือได้ทุกประเภท

จากจุดเริ่มต้นในการเป็นนักอ่าน ตั้งแต่เยาว์วัย ทำให้ ข.โย่ง ใช้เวลาส่วนหนึ่งของชีวิตอยู่ใน ห้องสมุด อ่านหนังสือหลายเล่มอย่างคิดพินจนเป็นที่รู้กันว่า เอกชัย เป็นนักเรียนที่ใช้เวลาอยู่ใน

ห้องสมุดมากที่สุดในการค้นหาเพื่อนร่วมรุ่นเดียวกันด้วย ดังคำสัมภาษณ์ของ เกศชาย แสงสว่างวัฒนะ เพื่อนนักเรียนวารสาร ในหนังสือพิมพ์สยามกีฬา ฉบับวันที่ 10 เมษายน พ.ศ 2540 หน้าที่ 5 ว่า..

“... ไอ้ตี๋ (เอกชัย นพจินดา) เป็นเพื่อนร่วมรุ่นคนเดียว ที่ใช้เวลาอยู่ในห้องสมุดมากที่สุด เวลาไม่เจอไอ้ตี๋ ที่สนามไปตามที่ห้องสมุดเดอะ รับรองเจอแน่ ไม่เจออยู่กับกองหนังสือ ก็นอนหลับ มันชอบนอนมาตั้งแต่เด็กแล้ว...”

นอกจากนี้ ช.ไช่ ยังได้รับอิทธิพลจากผู้เป็นพ่อในเรื่องการเล่นกีฬาตั้งแต่เด็กโดยเฉพาะ กีฬาฟุตบอล เนื่องจากสมัยที่ พ.ท ไพฑูรย์ นพจินดา รับราชการทหาร รู้จักคุ้นเคยกับทีมฟุตบอล “ชาตศค” ซึ่งบรรดานักฟุตบอลคิงๆในอดีต ล้วนเป็นเพื่อนซี้ซอ ของ ช.ไช่ ทำให้ชีวิตส่วนหนึ่งในวัยเด็กของ ช.ไช่ มีโอกาสคลุกคลีกับกีฬาฟุตบอล ตั้งแต่จำความได้

บรรดา นพจินดา น้องชายของ ช.ไช่ ได้กล่าวถึงเรื่องนี้ว่า

“ พ่อไม่ได้เล่นกีฬา แต่พ่ออยู่กับทีม“ชาตศค”ฟุตบอลสมัยเก่าแก่รุ่น จรัส เริงฉลาด, อาจารย์วัฒนา พรหมสาขา ณ สกลนคร เป็นเพื่อนพ้องทั้งนั้น พ่อรู้จักกับทีมฟุตบอลทีมนี้ เพราะเมื่อก่อนพ่อไป รับราชการเป็น ผบ.ร้อย ศูนย์การทหารราบ และพ่อก็ทำทีมฟุตบอลของ ผบ.ร้อย ด้วยเป็นทีมของ โรงเรียนนายสิบ ศูนย์การทหารราบ จะต้องไปตระเวนแข่งต่างจังหวัด พ่อจะจัดทีมถ่วงแข่ง ตอนนั้น เรายังเด็ก พี่ไช่ยังไม่ถึง 6 ขวบเลข ตอนเด็กๆ ยังมีรูปถ่ายเรา กับทีมฟุตบอลเพื่อนพ้องเลข”

จากนิสัยรักการอ่านของ ช.ไช่ ประกอบกับ เป็นนักเรียนประจำ ที่อยู่แวดล้อมด้วยกลุ่มเพื่อน ซึ่งหลงใหลในเกมนักกีฬาฟุตบอล ช.ไช่ กลับผสมผสานกิจกรรม 2 ถึง ให้ส่งเสริมกันอย่างลงตัว กล่าวคือ หาก ช.ไช่ พบเจอหนังสือเล่มใด ที่มีเรื่องราวเกี่ยวกับฟุตบอลต่างประเทศด้วยแล้ว เขาจะหยิบอ่านด้วยความสนใจและจากความลงตัวดังกล่าว จึงเปรียบเสมือนการเสริมสร้างฐานความรู้ในเกมนักกีฬาฟุตบอล ให้กับ ช.ไช่ ตั้งแต่อาซูไม่ถึง 10 ปี

“ ตอนนั้น หนังสือฟุตบอลโลก หาอ่านไม่ได้ง่ายนัก คือ ปี พ.ศ 2505 (ตรงกับการแข่งขันฟุตบอลโลก ปี ค.ศ 1962 ที่ประเทศชิลี) เรายังเด็กมาก แต่ก็ยังมีหนังสือจากค่ายสยามสปอร์ตพับลิชชิ่ง ที่ออกเป็น ทัอคเก็ตบุค เป็นปฐมตำนาน มากกว่า แต่จะมีอยู่ในห้องสมุด ไช่เห็นก็อ่าน อ่านแล้วเขาเป็น

คนช่างจำ ซึ่งเป็นข้อมูลที่เด็กคนอื่นอาจจะไม่รู้เลย แต่ว่าอาจมีโย่งหรือเพื่อน 2-3 คนที่รับรู้ว่ามีฟุตบอลโลกนะ มี เปเล่ ก็เอามาเล่ากัน แต่ก็ไม่ได้ซึมซาบอะไรมากนัก แต่นั่นเป็นการแสดงให้เห็นว่าเขาพิเศษ” (ชอคชาย ชันชะชวนะ, สัมภาษณ์, 4 ธันวาคม 2540)

อาจกล่าวได้ว่า ช.โย่ง เอกชัย นพจินดา ได้รับรู้ถึงมหกรรมกีฬาฟุตบอลโลก ครั้งแรกปี 1962 (พ.ศ 2505) อายุประมาณ 9 ปี ขณะที่เด็กอีกจำนวนมาก ไม่ทราบข่าวดังกล่าว เนื่องจากข้อจำกัดของข้อมูล ประกอบกับกระแสความนิยมในกีฬาฟุตบอลต่างประเทศในเมืองไทยยังไม่มากนัก แต่ทว่าอีก 4 ปีต่อมา ในฟุตบอลโลกปี 1966 (พ.ศ 2509) อังกฤษในฐานะเจ้าภาพได้ครองแชมป์อย่างยิ่งใหญ่ เป็นการจุดประกายความสนใจฟุตบอลต่างประเทศ ให้กับแฟนกีฬาชาวไทยได้ไม่น้อย ซึ่งรวมถึง ช.โย่ง ที่ได้เริ่มสัมผัสความสนุก เร้าใจ ของเกมลูกหนัง ในฟุตบอลโลกครั้งนั้นเช่นเดียวกัน

“...เด็กยุคผมหรือโย่งจะรู้จัก สัมผัสกับฟุตบอลโลก มาตั้งแต่ปี 1966 (พ.ศ 2509) เป็นปีที่ยังอังกฤษได้แชมป์เวิร์ล คัพ ที่สนามเวมบลีย์ ซึ่งเป็นจุดเริ่มต้นแห่งการจุดประกายความสนใจกีฬาฟุตบอลต่างประเทศอย่างเต็มคำ สำหรับเรา...” (ชอคทอง, สยามกีฬา, 3 กรกฎาคม 2540 : 5)

ประกอบกับในปี พ.ศ 2498 ซึ่งตรงกับยุคกำเนิดโทรทัศน์ไทย “ไทยทีวี” ช่อง 4 เริ่มมีการตั้งชื่อรายการแข่งขันฟุตบอล เอฟ เอ คัพ จากประเทศอังกฤษ เพื่อออกอากาศในรายการฟุตบอลดาราศตวรรษชอคเกอร์ ทุกวันเสาร์ ทางช่อง 4 บางขุนพรหม และ พิรัช วาสนาส่ง เป็นผู้เสนอ ให้ตั้งรายการแข่งขันจากประเทศอังกฤษ และเป็นผู้บรรยายเอง

“ในปี พ.ศ 2498 ผมพยายามเสนอผู้ใหญ่ของไทยทีวี ให้ตั้งเทปบันทึกการแข่งขันฟุตบอล เอฟ เอ คัพ จากบริษัท อินดิเพนเด็นท์ เทเลวิชั่น หรือไอทีวี ของอังกฤษ ซึ่งเขามันเทปไว้ได้ครบถ้วน ชื่อรายการ สตาร์ชอคเกอร์ ให้เข้ามาฉายในประเทศไทย แต่ตั้งเข้ามามันต้องเสียสตางค์ผู้ใหญ่ก็ว่ามันจะดีหรือ ยังเก้งก้างอยู่ ซึ่งผลมันรู้แล้วว่าใครชนะ ใครแพ้ ผมก็อธิบายว่า ไม่ได้เล่นฟุตบอลเพียงแค่ว่าแพ้-ชนะ มันแค่การพนัน แต่สำหรับคนที่เล่นฟุตบอลเขาอยากจะทำอะไร ประตุ แต่ละประตุที่ยิ่ง มันยิ่งได้อย่างไร พลาดอย่างไร ตั้งเข้ามาเถอะ ผมจะบรรยายเอง ในที่สุดเขาก็ยอมตั้งมา” (พิรัช วาสนาส่ง, สัมภาษณ์, 5 กุมภาพันธ์ 2541)

แน่นอนว่า ช.ไฉ่ ขณะนั้นอายุประมาณ 13 ปี โคทอที่จะรับรู้และเข้าใจในเกมถูกหนัง ประกอบกับ การได้มีโอกาส “เห็นภาพ” นักเตะขวัญใจ ไชว้ติลาโคคเด่นอยู่กลางสนาม แทนที่จะติดตามอ่านจากเนื้อข่าว และจินตนาการ จากภาพถ่ายในหนังสือพิมพ์ เพียงไม่กี่ภาพ ด้วยเหตุนี้ ช.ไฉ่ จึงเป็นแฟนรายการ ฟุตบอลคาราสตาร์ซอคเกอร์ อย่างเหนียวแน่น

“...เราเริ่มดูฟุตบอล สมัยเรียนอยู่ ม.ศ 1 จะมีห้องคอมมูนรูม หรือห้องสนทนาการมีลักษณะเหมือนศาลา มีทีวีอยู่หนึ่งเครื่องไว้ให้นักเรียนประจำดู ซึ่งขณะนั้น จะมีทปฟุตบอล ถัก ของอังกฤษ มาให้ชม คือรายการฟุตบอลคาราสตาร์ซอคเกอร์ จะมาตอนบ่ายโมงครึ่ง หรือบ่ายสองโมง พวกเราจะต้องรีบทานข้าว แล้วกระโจนแย่งที่นั่งหน้าจอโทรทัศน์ ดี เอกซ์ จะต้องร้องเพลงโคเคิ้ลรายการจนจำขึ้นใจ เพราะและเร้าใจมาก พวกเราไม่เคยพลาด” (ชอคทอง, สยามกีฬา, 21 พฤษภาคม 2540:5)

นอกจาก ช.ไฉ่ จะเป็นหนอนหนังสือมีทักษะการอ่านที่ดีมาแต่เด็กแล้ว เขายังเป็นนักถ่ายทอดที่ดีอีกด้วย ซึ่งมาจากการที่เขาอ่านหนังสือได้ทุกประเภท โดยเฉพาะหนังสือเกี่ยวกับฟุตบอล เขาสามารถถ่ายทอดเป็นเรื่องราว ให้เพื่อนๆ ได้ฟังอย่างได้อรรถรส พ.ศ.ท สุชัย จินดาวชิษฐ์ รองผู้กำกับการตำรวจท่องเที่ยว ซึ่งเป็นเพื่อนที่ร่วมเรียนกับ ช.ไฉ่ ตั้งแต่ชั้นประถม ปีที่ 3 ได้เล่าถึงเรื่องราวความเก่งกาจ ในเชิงการบรรยายกีฬาฟุตบอล ไว้ในหนังสือพิมพ์สยามกีฬารวัน ประจำวันที่ 17 มีนาคม พ.ศ 2540 หน้าพิเศษ ง. ดังนี้

“... ดี เอกซ์ รักฟุตบอลเป็นชีวิตจิตใจ และมีความรู้เรื่องกีฬาฟุตบอล ตั้งแต่อายุ 11 ขวบ ในยุคนั้น ชื่อักฟุตบอลทั้งอังกฤษและเยอรมัน ไฉ่ จำได้ทุกคนว่า คนนั้นเล่นตำแหน่งอะไร ชื่ออะไร จะเรียกว่า “อัจฉริยะ” ก็ไม่ผิดนัก และเขาจะเป็นคนที่คอยให้ความรู้ ในเรื่องกีฬาฟุตบอลกับเพื่อนๆ มาโดยตลอด ซึ่งในช่วงที่มีการถ่ายทอดฟุตบอลให้ชม ช.ไฉ่ จะมานั่งหน้าทีวีเป็นคนแรก และเขาจะเป็นผู้บรรยาย ให้อรรถรสทางฟุตบอลแก่เพื่อนๆ จนเข้าใจกันได้ดี...”

จากนิสัยรักการอ่านและรักกีฬาที่สั่งสมอยู่ในตัว ช.ไฉ่ ตั้งแต่วัยเยาว์ ประกอบกับได้ฝึกฝนทักษะ ในการถ่ายทอดความรู้ ในเชิงกีฬาฟุตบอลอยู่เสมอ ถึงเวลานี้ จึงเปรียบได้กับสนามฝึกที่ดี ทำให้ ช.ไฉ่ เป็นบุคคลที่พร้อม ฮามที่ก้าวเข้าสู่เส้นทางอาชีพ ไม่ว่าจะเป็่น “นักข่าวกีฬา” หรือ “ผู้พากย์กีฬา” ก็ตาม

ด้านการเรียน แม้ ช.ไย่ง จะสนใจการเล่นกีฬาเป็นชีวิตจิตใจ ซึ่งมาจากสภาพแวดล้อมของโรงเรียนประจำ มีเวลายากพอในการเล่นกีฬา ประกอบกับทางมีกิจกรรมการแข่งขันกีฬาระหว่างชั้นตลอดทั้งปี แต่หากจะกล่าวถึงเรื่องการเรียนของ ช.ไย่งแล้ว จัดว่าอยู่ในระดับปานกลาง

วัชรินทร์ ชื่นกำเนิด อาจารย์ชั้น ม.ศ 2 ได้ให้สัมภาษณ์ถึงเรื่องนี้ ในช่วงข่าวภาคค่ำของช่อง 7 ประจำวันที่ 14 มีนาคม 2540 ว่า...

“ช่วงที่เขาเรียน เขาจะเป็นคนที่มีความร่าเริงและมีความรับผิดชอบสูง เมื่อเวลาอบหมายงาน จะเสร็จก่อนคนอื่น และแอบไปอ่านหนังสือ เขาชอบอ่านหนังสือมาก เป็นคนที่ไม่ปล่อยเวลาว่างให้ผ่านไปโดยไร้ประโยชน์”

พงษ์ศักดิ์ ผลอนันต์ เพื่อนสนิทของ ช.ไย่ง ได้กล่าวถึงเรื่องการเรียนของ ช.ไย่ง ว่า ...

“การเรียนของเขาอยู่ปานกลาง ที่วชิราวุธ จะมีจัดแบ่งตามเกรด ถ้าดี จะเป็น ก. ส่วน ข. ปานกลาง และ ค. แห่หน้อย ไย่งเขาจะอยู่ ข. ส่วนใหญ่ และที่เขาได้ปานกลาง ไม่ใช่ว่าเขาจะสมองไม่ดี เพียงแต่ความสนใจของเขาที่จะท่องหนังสือ หรือที่จะทำการบ้านไม่มาก”

ตลอดชีวิตในรั้วโรงเรียนวชิราวุธ ช.ไย่ง ได้รับสิ่งที่มีค่าหลายประการด้วยกัน นั่นคือความรักในการเล่นกีฬา อาจกล่าวได้ว่า เป็นโชคดีที่ ช.ไย่ง ได้เข้าเรียนในโรงเรียนที่สนับสนุนการเล่นกีฬา อีกทั้ง มีสนามกีฬามากพอ เพื่อให้ให้นักเรียนได้ฝึกซ้อมกันอย่างทั่วถึง

หลังเลิกเรียน ช.ไย่ง และเพื่อนจะร่วมกันฝึกซ้อม บ่อยครั้งที่พวกเขา มักจะศึกษาเทคนิคการเล่นจากทีมฟุตบอลต่างประเทศ ที่คลังไค้ นำมาประยุกต์ใช้ในการเล่นในทีม

“...พอดูรายการ ฟุตบอลดาราสตาร์ซอคเกอร์ (ทางช่อง 4 บางขุนพรหม) เสร็จตอนบ่ายสามโมง พวกเราจะเปลี่ยนชุดกีฬา เล่นฟุตบอลกันเลข ขณะที่กำลัง“อิน”กับสิ่งที่ดูมาอย่างสดๆ...”
(ยอดทอง, สยามกีฬา, 21 พฤษภาคม 2540 :5)

ช่วงชีวิตของ ช.ไย่ง ยังคงผูกพันอย่างแนบแน่น กับกีฬาฟุตบอลที่เขารัก จวบจนเข้าสู่ช่วงชีวิตของการทำงาน ในฐานะนักข่าวกีฬา ขณะที่ทำงานอยู่นั้น ช.ไย่ง ยังไม่ทิ้งสถานภาพความเป็น “นักกีฬา” ด้วยการเป็นหนึ่งในนักฟุตบอล ทีมผู้สื่อข่าวกีฬาอีกด้วย

เป็นที่น่าสังเกตว่า แม้ช่วงชีวิตในวัยเด็ก ช.ไย่ง จะเป็นนักกีฬาฟุตบอลที่มีพื้นฐานการเล่นดี ทุ่มเทในการฝึกซ้อม รู้และเข้าใจเทคนิคการเล่นก็ตาม แต่ ช.ไย่ง ก็ไม่คิดเอาดี ในการเป็นนักกีฬาอย่างเต็มตัว เนื่องจาก ปัญหาทางด้านสรีระที่คอมแห้ง ไม่แข็งแรงและไม่เหมาะกับการเป็นนักกีฬานั้นเอง ดังนั้น การเล่นกีฬาของ ช.ไย่ง จึงอยู่บนพื้นฐานของ “ความชอบกีฬา” เป็นสำคัญ

นอกเหนือจากความรู้ความเชี่ยวชาญด้านกีฬาที่ติดตัว ช.ไย่ง มาโดยตลอดแล้ว คุณสมบัติอีกหลายประการ ที่นำมาสู่ความสำเร็จในการทำงานของเขา คือ ความกตัญญูรู้คุณ, เคารพครูอาจารย์, เคารพรุ่นพี่, รักรุ่นน้อง รวมถึงความมีระเบียบวินัย

ดังคำสัมภาษณ์ของ ช.ไย่ง ซึ่งได้กล่าวถึง ชีวิตการเป็นนักเรียนวชิราวุธวิทยาลัย ในนิตยสารแพรวสุดสัปดาห์ ปีที่ 8 ฉบับที่ 188 ประจำวันที่ 1 ธันวาคม พ.ศ 2533 หน้า 89 ว่า...

“...วชิราวุธนี้ ให้ครึ่งหนึ่งของชีวิตผมเลยนะ เพราะเด็กประจำ ต้องปรับตัว การจะอยู่กับคนตั้งร้อยคน มันต้องรู้จักหลบหลีก รู้จักมีพวก ถ้าโดนแกล้ง เราจะทำอะไร ที่จะไม่ให้เขาแกล้ง จะหลบหรือจะต่อสู้...แล้วใครจะมาคุยกับเราเรื่องอะไร เราก็คุยด้วยได้ คนตรีเราก็คุยได้ เพราะเราเรียนมา จะให้ปั้นดิน เราก็เคยปั้นมาแล้ว งานช่างไม้ เราก็เคยทำ ปกผูกค้อนครีวเราก็ได้ กีฬาอีกสิบกว่าชนิด ที่นั่นเขาก็สอนหมด แล้วอยู่กับครู เราก็ต้องหัดเข้าหาผู้ใหญ่ ...เรื่องการปรับตัวนี้เราจะดี เพราะมันต้องปรับตัวอยู่ตลอดแล้ว เราได้อะไรมาโดยไม่รู้ตัว...”

10 ปีที่เติบโตจากวชิราวุธวิทยาลัย นับเป็นช่วงชีวิตที่สำคัญ ในการสร้างฐานความเป็นคนที่มีคุณภาพหลายประการ ให้กับ ช.ไย่ง โดยเฉพาะความรู้แจ้งเห็นจริงในกีฬาฟุตบอลที่เขารักและผูกพัน ซึ่งกีฬาฟุตบอลนี้เอง ที่เป็นพื้นฐานความรู้ที่ใช้ในการประกอบอาชีพของเขาในอนาคต

3. เข้าสู่ชีวิตการทำงาน

3.1 ชีวิตนักข่าวกีฬาหนังสือพิมพ์

ปี พ.ศ. 2515 อ.ไฉ่ สำเร็จการศึกษาชั้น ม.ศ. 5 จากวชิราวุธวิทยาลัย ความมุ่งหวังของเขา คือได้เข้าเรียนในรั้วมหาวิทยาลัย โดยเลือกคณะนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์เป็นอันดับหนึ่ง เนื่องจาก ผู้เป็นพ่อ คือ พ.ท. ไพฑูรย์ นพจินดา แม้จะเป็นทหาร แต่ก็ชื่นชอบสถาบันธรรมศาสตร์ และ ปุชนิยมบุคคล ผู้สถาปนาคือ ดร. ปรีดี พนมยงค์ เป็นอย่างมาก จึงฝากความหวังให้กับลูกชายคนโต ที่จะได้รั้วเรียนสถาบันแห่งนี้

ต่อมาเมื่อมีการประกาศผลการสอบเอ็นทรานซ์ในปีนั้น อ.ไฉ่ ต้องพลาดหวัง เนื่องจาก สอบไม่ติด แต่เขายังไม่ถะความพยายาม โดยตั้งใจจะสอบอีกครั้งในปีหน้า อาศัยการเรียนพิเศษเพิ่มเติม... แต่ต้องผิดหวังซ้ำสอง อ.ไฉ่ จึงตัดสินใจสมัครเรียนที่มหาวิทยาลัยรามคำแหง ทว่าเรียนได้ ระยะเวลาสั้นๆ ต้องล้มเลิกกลางคัน เนื่องจากบิดาล้มป่วยด้วยอาการเส้นโลหิตในสมองแตก กลายเป็น เจ้าชายนิรรา นอนรักษาตัวอยู่ที่ โรงพยาบาลพระมงกุฎฯ เป็นเวลา 2 ปี กับ 20 วัน จึงเสียชีวิต

ครั้นสิ้นร่วมโพธิ์ครอบครัวยุ่ก็ต้องเผชิญความลำบาก แม้ต้องรับภาระในการส่งเสียน้องๆเรียน ขณะนั้น น้องชายคนเล็ก ธราวุธ นพจินดา เข้าศึกษาที่มหาวิทยาลัยกรุงเทพ ซึ่งเป็นมหาวิทยาลัย เอกชน ที่ค่าใช้จ่ายสูงกว่าสถาบันอุดมศึกษาของรัฐ ส่วนน้องสาวคนกลาง คือ นัยนา นพจินดา สอบติดวิทยาลัยพยาบาล โรงพยาบาลราชวิถี ในฐานะที่เป็นพี่ชายคนโต เขาจำต้องหันหลังให้กับ เส้นทางการศึกษา โดยเปิดทางให้กับน้องๆมีโอกาสเรียนจบชั้นสูงๆและได้จบปริญญา ถึงนี้ นับเป็น ความหวัง และความภาคภูมิใจของวงศ์ตระกูล

เมื่อ อ.ไฉ่ ตัดสินใจหันหลังให้กับรั้วมหาวิทยาลัย พร้อมกับใบศุภริวุฒิ ม.ศ. 5 เขาจึงเบนเข็ม เข้าสู่ “มหาวิทยาลัยชีวิต” ด้วยการสมัครงาน เป็นนักข่าวกีฬาที่หนังสือพิมพ์บ้านเมือง ตามคำชวนของ เพื่อนรัก คือ ขอดชาข ขันระฆระนะ ที่ีอีคาริพผู้สื่อข่าวที่หนังสือพิมพ์บ้านเมืองอยู่ก่อน ซึ่งช่วงนั้น หนังสือพิมพ์บ้านเมือง กำลังต้องการรับนักข่าวพอดี

3.1.1 งานนักข่าวกีฬาที่มาจากนามปากกา อ.ไฉ่

ปี พ.ศ 2517 อ.ไฉ่ เอกชัย นพจินดา เริ่มก้าวเข้ามาสู่ถนนข่าวกีฬา ขณะอายุ 21 ปี กับบทบาทแรก คือ ผู้สื่อข่าวกีฬา โดยมิ สุรินทร์ ติลาวัฒน์ หัวหน้าข่าวกีฬาขณะนั้น เป็นผู้จุดค่านานขึ้นสำคัญ ขณะที่ อ.ไฉ่ ได้เข้าสมัครงาน ที่หนังสือพิมพ์บ้านเมือง ซึ่งกำลังขาดผู้สื่อข่าวกีฬา ทำให้โอกาสทองเป็นของ อ.ไฉ่ ซึ่งเข้ามาถูกจังหวะ...และงานชิ้นแรก เปรียบเป็นการทดสอบฝีมือ คืองานแปลข่าวกีฬาต่างประเทศ โดยเริ่มจากแปลข่าวกีฬาต่างประเทศสั้นๆ เช่น กรีฑา ฟุตบอล จาก เทล็กซ์จากสำนักข่าวต่างประเทศ ซึ่งผลงานออกมาเป็นที่พอใจ แม้ว่าในความเป็นจริง อ.ไฉ่ จบการศึกษาเพียงแค่ ม.ศ 5 ก็ตาม

ความสามารถที่น่าสนใจอีกประการคือ “ภาษาอังกฤษ” นับเป็นปัจจัยส่งเสริมในการทำงานเป็นอย่างมาก แม้ว่าที่ผ่านมา ประวัติการณ์การเรียนของ อ.ไฉ่ จะไม่เด่นโดยเฉพาะวิชาภาษาอังกฤษ อ.ไฉ่ จะสอบได้ที่ 32 จากนักเรียนประมาณ 40 คน ขณะที่เรียนอยู่ ม.ศ 1 ก็ตาม

ด้วยความที่รักกีฬาเป็นทุนเดิม ประกอบกับ เป็นผู้ใฝ่หาความรู้เพิ่มอยู่เสมอ อ.ไฉ่ จะไม่ปล่อยให้เวลาว่างให้เปล่าประโยชน์ เขาจะใช้ในช่วงเช้า เรียนภาษาอังกฤษเพิ่มเติม ที่สถาบันสอนภาษา เอ.ยู.เอ และช่วงบ่าย จะเข้าทำงานที่หนังสือพิมพ์บ้านเมือง การที่ อ.ไฉ่ ศึกษาภาษาอังกฤษเพิ่มเติมของ อ.ไฉ่ เท่ากับช่วยเสริมความสามารถ ในการทำงานของเขาโดยตรง

นอกจากนี้ จากการที่ อ.ไฉ่ เป็นนักข่าวกีฬา ที่จะต้องออกไปทำข่าวนอกสถานที่แล้ว หน้าที่หลักอีกประการหนึ่ง คือ แปลข่าวกีฬาทุกประเภทเป็นประจำวัน ซึ่งเท่ากับได้ฝึกฝนทักษะการแปลไปในตัว และการที่ อ.ไฉ่ เป็นคนที่เรียนรู้เร็ว และมีพื้นฐานด้านกีฬาดี ทำให้งานแปลข่าวกีฬา จึงเป็นงานที่ไม่ยาก สำหรับเขา

ด้วยระยะเวลาทำงานเพียง 1 เดือน อ.ไฉ่ ได้รับการบรรจุให้เป็นหนึ่งในทีมผู้สื่อข่าวกีฬาของหนังสือพิมพ์บ้านเมือง โดยการทำงานเริ่มแรก อ.ไฉ่ ในฐานะนักข่าวกีฬา จะต้องปฏิบัติหน้าที่เช่นเดียวกับ นักข่าวกีฬาทั่วไป คือตระเวนหาข่าว จากแหล่งข่าวต่างๆด้วยตัวเอง ไม่ใช่เพียงแค่นั่งแปลข่าวฟุตบอลอยู่ที่โรงพิมพ์ แต่ทว่า เมื่อโอกาสและความสามารถในด้านการแปลข่าวกีฬา

ต่างประเทศของ บ.ไย่ง โคเค่นมากกว่า ประกอบกับในยุคนั้นผู้สื่อข่าวกีฬาที่สามารถแปลข่าวได้ น้อยมาก ทำให้งานแปลข่าวกีฬาต่างประเทศ จึงดูเหมือนเป็นหน้าที่หลักของเขา

“ไย่งจะไปทุกที่ ทุกแห่ง ไม่ว่าจะเป็นฟุตบอลในประเทศหรือต่างประเทศ อย่างมีแกลงข่าว ฟุตบอลภายในประเทศ ไย่ง ก็จะไป อันนี้เป็นหน้าที่ผู้สื่อข่าว ในส่วนของหนังสือพิมพ์บ้านเมือง ไย่งก็จะทำ หรือมีแกลงข่าว ที่โรงแรมบางกอกพาเลซ แกลงข่าวฟุตบอลดิวิชั่น 1 คัพ ไย่งก็จะไป แต่ว่า อีกส่วนหนึ่ง คือ เขาจะเป็นนักแปลด้วย เขาทำทั้ง 2 อย่าง” (อำนาจศักดิ์ สว่างนุก, สัมภาษณ์, 10 กุมภาพันธ์ 2541)

ต่อมาในยุคที่กีฬาเทนนิสได้รับความนิยม บ.ไย่ง ได้รับมอบหมายจาก มานะ แพรวพันธ์ บรรณาธิการหนังสือพิมพ์บ้านเมืองขณะนั้น ให้แปลหนังสือกีฬาต่างประเทศ เป็นการสอนเล่น เทนนิส และกอล์ฟแบบง่ายๆ โดยใช้ภาพประกอบ คำอธิบายในคอลัมน์ “ทิป เทนนิส” สลับกับ ทิป กอล์ฟ คนนิยมอ่านกันมาก เนื่องจากเข้าใจง่าย

“ ตอนนั้น กีฬาเทนนิส เป็นกีฬาที่เริ่มนิยมในเมืองไทย สมัยที่ ลอนเทนนิสสมาคม ครอบรอบ 50 ปี กีฬาเทนนิส เป็นกีฬาที่นิยมเหมือนกอล์ฟสมัยนี้ สนามเทนนิสขึ้นเป็นดอกเห็ด แล้วคอลัมน์ ของไย่ง ก็ลงทุกวัน ล้อมกรอบไว้สั้นๆทุกวัน ซึ่งไย่งตอนนั้น ไย่งเองก็เล่นเทนนิสไม่เป็นด้วย แต่เขา อาศัย ลองฝึกเองก่อน ขึ้นท่าท่าทาง ติดตามภาพประกอบที่โต๊ะเขา ” (มนตรี ชื่นสินธุวล, สัมภาษณ์, 19 กุมภาพันธ์ 2541)

จากคุณลักษณะพิเศษที่มีติดตัว บ.ไย่ง คือ ใฝ่หาความรู้ ขยันขันแข็ง ประกอบกับความสนใจ ฟุตบอลต่างประเทศเป็นอย่างดี สุรินทร์ ลิลาวัฒน์ หัวหน้าข่าวกีฬาจึงตัดสินใจ เปิดคอลัมน์ฟุตบอล ต่างประเทศ โดยเปลี่ยนจากนิตยสารฟุตบอลรายเดือน จากประเทศอังกฤษ คือ ชู้ต (SHOOT) และ ซอคเกอร์ (SOCCER) โดยมีอาจารย์ บุญสม รดาเจริญ นักข่าวขุคนุกเบิกของหนังสือพิมพ์บ้านเมือง เป็นผู้แนะนำให้ตั้งจากประเทศอังกฤษ และ บ.ไย่ง รับหน้าที่แปลลงในคอลัมน์ฟุตบอลอังกฤษ ครั้งหน้า แต่งานแปลช่วงแรกของ บ.ไย่ง ไม่มีนามปากกา ต่อมา ผู้ที่คิดตั้งนามปากกา “บ.ไย่ง” ให้คือ สุรินทร์ ลิลาวัฒน์ นั่นเอง

...ไช่เริ่มเขียนฟุตบอลต่างประเทศ เกี่ยวกับฟุตบอล ดิวิชั่น 1 ของอังกฤษได้ 2 วัน โดยไม่มีนามปากกา แต่ชื่อเขียนที่เขียนใช้ได้ ผมมีความพอใจมาก จึงคิดตั้งนามปากกาให้ใช้ พอตีเขาเดินขึ้นบันไดมาพร้อมกับ ฮอด (ฮอดซาซ ชันระฆวนะ) ผมเห็นตัวเขาสูงกว่าฮอด แต่เวลาเรียกผมมักจะเรียกไช่ อยู่เสมอ เลยตั้งนามปากกาว่า “ไช่” แต่เขาบอกว่า พี่ไม่คิดหรอก เอา ฮ. เพิ่มอีกได้ไหม ผมบอกว่าเข้าท่า...ก็เลยใช้นามปากกา ฮ.ไช่ ตั้งแต่นั้นมา...(สุรินทร์ ภิลาวัฒน์, สัมภาษณ์, 4 กุมภาพันธ์ 2541)

จากนั้นเป็นต้นมา เอกชัย นพจินดา ซึ่งเดิม ชื่อ “นิคหน่อฮ” ก็ถูกเรียกขานว่า ฮ.ไช่ ตามนามปากกา ด้วยข้อมูล และการเขียนอันดีเยี่ยม ทำให้นามปากกา ฮ.ไช่ เป็นจุดขายของหนังสือพิมพ์บ้านเมืองในเวลาต่อมา โดยเฉพาะคอลัมน์ฟุตบอลอังกฤษ ฮ.ไช่ เขียนด้วยสำนวนไม่หวือหวา อาศัยเรียบเรียงคำพูดจากข้อเขียนต่างประเทศ แล้วถ่ายทอดให้ผู้อ่านเข้าใจ รวมถึงรูปแบบเขียนแนะนำคาราของแต่ละทีม, รูปแบบการเล่น, เปรียบเทียบสไตล์การเล่นของแต่ละทีม ถ้วนเป็นข้อมูลที่แฟนฟุตบอลให้ความสนใจ และติดตามงานเขียนของ ฮ.ไช่ อย่างเหนียวแน่น นับเป็นจุดเริ่มต้นในการสร้างสีสันให้กับ หน้ากีฬา ของหนังสือพิมพ์บ้านเมืองขณะนั้น

สาริต กรีกุล ผู้บรรยายกีฬา ช่อง 3 เป็นผู้หนึ่งที่ติดตามงานเขียนของ ฮ.ไช่ มาตั้งแต่เริ่มแรก ได้กล่าวถึงงานเขียนของ ฮ.ไช่ ว่า ...

“ข่าวกีฬาบ้านเมือง จะมีคอลัมน์ฟุตบอลอังกฤษ ซึ่งจะมีแต่ละฤดูกาลเลข ก่อนหน้านั้นจะไม่มีคอลัมน์ฟุตบอลอังกฤษอย่างเจาะลึกเลย มีที่ไช่ พี่ฮอด (ฮอดซาซ ชันระฆวนะ) ที่ทำโดยเฉพาะจะอ่านประจำ เพราะที่บ้านรับหนังสือพิมพ์บ้านเมืองในช่วงนั้น...คอนันมีความรู้สึกเชื่อใจว่า คนนี้คือคนที่รู้จริงที่สุดเลย ทำให้ชอบอ่านงานเขียนของพี่ไช่มาตลอด” (สาริต กรีกุล, สัมภาษณ์, 5 กุมภาพันธ์ 2541)

ฮอดซาซ ชันระฆวนะ เพื่อนสนิท ซึ่งเปรียบได้กับ “คู่หู” ที่ทำงานร่วมกับ ฮ.ไช่ มาโดยตลอดเล่าถึง เทคนิคในการแปลข่าวต่างประเทศ ถ่ายทอดให้ผู้อ่านได้เข้าใจ ดังนี้ ...

“ นับเป็นการบุกเบิกเขียนผลการแข่งขันอย่าง มีลีลา แบบฝรั่ง คือเมื่อก่อน จะเขียนกันแค่ใครแพ้ ใครชนะ ใครยิง เท่านั้น แต่ว่าเรา 2 คน (ฮ.ไช่และ ฮอดซาซ) บังเอิญได้อ่านอะ จากเทเล็กซ์

คือเราอ่านแล้วสนุก เกิดภาพในสมอง ก็เลยมีกติกาในการเขียนที่เป็นเอกลักษณ์ โดยใช้จำวิธีการเขียน จากฝรั่งมาใช้บ้าง ในบางส่วน เหมือนกับว่าโฮ่งและผม พากันอ่านได้เห็นภาพจากสมอง”

นับว่า อ.โฮ่ง เป็นนักข่าวกีฬารุ่นแรก ที่เขียนคอลัมน์ฟุตบอลอังกฤษอย่างมีกติกา เรียบเรียง แล้วถ่ายทอดออกมา ชวนให้ติดตาม โดยอาศัยข้อมูลส่วนหนึ่ง จากนิตยสารจากต่างประเทศ ซึ่งจะมี เนื้อหาที่ละเอียด เจาะลึกกว่า คอบสนองความต้องการของคนอ่านได้อย่างเต็มอิม บนเนื้อที่ครึ่งหน้า กระดาษ ซึ่งหาซื้อได้ที่ หนังสือพิมพ์บ้านเมืองที่เดียว

“โฮ่ง เข้ามาได้ประมาณหนึ่งปี ก็ได้ทำคอลัมน์ของตัวเอง ท่อโฮ่ง เริ่มทำคอลัมน์ฟุตบอล อังกฤษ คนอ่านก็สนใจว่า อะไรเนี่ย คือจริงๆคนเขาสนใจมาก่อนที่จะเป็นข่าว ขณะที่หนังสือพิมพ์ ฉบับอื่นๆ ยังไม่มีการเสนอ อย่างเป็นคำเป็นสั้น อย่าง ไทยรัฐ, เดลินิวส์ ก็จะลงแค่ผลการแข่งขันยังไม่เขียนอะไรมาก” (มนตรี ชื่นถิ่นรุก , สัมภาษณ์ , 19 กุมภาพันธ์ 2541)

หลังจากงานเขียนของ อ.โฮ่ง เริ่มเป็นที่ชื่นชอบของนักอ่านในความรู้จริงและมีมือ การเขียนที่เฉียบคม ชื่อของ อ.โฮ่ง จึงเป็นที่ต้องการ ของบรรดาเจ้าของหนังสือพิมพ์ เป็นจังหวัด เดียวกับที่ ระวี โทททอง ซึ่งเป็นเพื่อนของ สุรินทร์ ติลาวัดณ์ หัวหน้าของ อ.โฮ่ง กำดั่งออกนิตยสาร กีฬาฟุตบอลรายเดือน ชื่อสตาร์ชอคเกอร์ จึงได้ขอให้ อ.โฮ่ง ช่วยเขียนคอลัมน์พิเศษ เป็นรายได้อีกทาง ซึ่ง สุรินทร์ ติลาวัดณ์ คอบคดกลง

หากย้อนไปเมื่อประมาณ ปี 2512 อ.โฮ่ง เด็กหนุ่มวัย 16 ปี ผู้นี้ ได้เคยแวะเวียนมาที่โรงพิมพ์ สยามสปอร์ต พัชิตขิง ประตูน้้า (ดำเนินงานโดย ระวี โทททอง) ซึ่งขณะนั้น ผลิตหนังสือพิมพ์ กีฬาสยาม และ อ.โฮ่ง ได้มาติดต่อขอซื้อหนังสือฟุตบอลต่างประเทศด้วยตัวเอง โดยไม่รู้ว่าอีก 8 ปี ต่อมา เขาจะก้าวเข้ามาเป็นผู้แปลบทความฟุตบอลต่างประเทศ ณ ที่แห่งนี้

อานวช เจริญผล ผู้อำนวยการสยามสปอร์ต กรุ๊ป ได้เล่าถึงเหตุการณ์ในครั้งแรกที่ได้พบ อ.โฮ่ง ไว้ในหนังสือ อนุสรณ์งานพระราชทานเพลิง อ.โฮ่ง หน้า 76 ว่า ...

“...ครั้งแรกที่ผมได้เห็นโฮ่ง เป็นเด็กกว้างผอมสูงแวะเวียนมาที่ โรงพิมพ์ สยามสปอร์ต พัชิตขิง เกือบสามปีมาแล้ว เขามาถือกฐนหนังสือกีฬา แล้วจะขอซื้อหนังสือฟุตบอลภาษาอังกฤษ

ที่โรงพิมพ์มืออยู่ไป บางทีก็ขอซื้อหนังสือ กีฬาสยามเก่า ย้อนหลังในเล่มที่มีคาราฟูตบอลอังกฤษ ฟูตบอลโลก 1966, ฟูตบอลโลก 1970 ในยุคนั้น ต่อมาพบเขา ตอนเป็นหนุ่ม ระวิ กับ จุ่ง (ทวยเทพ ไวกานนท์) แนะนำว่า ชื่อ โข่ง เป็นนักข่าวกีฬาหนังสือพิมพ์บ้านเมือง ต่อไปจะส่งต้นฉบับให้ กีฬาสยาม ก็เลยจำได้ว่า ความจริงเคยพบเขาก่อนหน้านี้แล้ว...”

ปี พ.ศ 2518 เป็นต้นมา ช.โข่ง ได้ทำหน้าที่ “มือปืนรับจ้าง” เขียนคอลัมน์พิเศษฟูตบอล ต่างประเทศให้กับหนังสือกีฬาสยาม ก่อนที่จะมี นิตยสารสตาร์ชอคเกอร์ ที่มีเนื้อหาทั้งฟูตบอล ต่างประเทศและในประเทศเล่มแรกของเมืองไทย ภายใต้การดำเนินงานของ ระวิ โหลทอง, อำนวย เจริญผล, ฤคช ชูพินิจ, จรูญ วานิชชา ซึ่งเปิดตัวอย่างเป็นทางการ ในปี พ.ศ 2519 โดยครั้งนั้น ช.โข่ง เป็นหนึ่งในทีมนักข่าวกีฬารุ่นใหม่ ที่ได้รับโอกาส ส่งต้นฉบับที่แปลจากหนังสือกีฬาต่างประเทศ ซึ่ง ทางโรงพิมพ์ สั่งซื้อจากอังกฤษ เริ่มจากหนังสือ ชู้ต (SHOOT) หนังสือฟูตบอลรายสัปดาห์ของ ประเทศอังกฤษ จากผลงานที่ ช.โข่ง ได้เริ่มแปลนั้น ระวิ โหลทอง เองก็ยอมรับ ในฝีมือการแปล อันเฉียบคมของเขา

การทำงานในฐานะ “มือปืนรับจ้าง” ของ ช.โข่ง ให้กับ นิตยสาร สตาร์ชอคเกอร์ ในครั้งนั้น แม้ว่า ช.โข่ง จะเข้ามาแปลเป็นครั้งคราว แต่ที่แห่งนี้ ช.โข่ง ได้เรียนรู้ และสัมผัสกับ ข้อเขียนฟูตบอล จากต่างประเทศจาก “ต้นตอ” คือประเทศอังกฤษ ทั้งเบื้องหน้า-เบื้องหลัง อย่างจริงจัง เนื่องจาก นิตยสาร สตาร์ชอคเกอร์ เป็นหนังสือกีฬาเพียงเล่มเดียว ในยุคนั้นที่ต่อมาทำขึ้นเพื่อรายงานผลการ แข่งขัน ฟูตบอลต่างประเทศโดยเฉพาะ

“ตอนแรกมีข่าวความเคลื่อนไหวของฟูตบอลไทย กับฟูตบอลต่างประเทศ มารวมกัน แต่ปรากฏว่า คนอ่านฟูตบอลต่างประเทศมากกว่า เพราะฟูตบอลไทยเรายังไปไม่ถึง จึงเปลี่ยนมาเป็น แยกฟูตบอลต่างประเทศอย่างเด็ดๆ ก็ได้รับความนิยมมาก ยิ่งช่วงฟูตบอลโลก ปี 1978 (พ.ศ 2521) หนังสือขายดีมาก” (ระวิ โหลทอง, สัมภาษณ์, 16 มกราคม 2541)

จากการเห็นความสำคัญของ “วัตถุดิบ” ที่ใช้เขียน เพื่อตอบสนองความต้องการของผู้อ่าน ระวิ โหลทอง ผู้ริเริ่ม นิตยสาร สตาร์ชอคเกอร์ ดัดแปลงใจสั่งซื้อหนังสือฟูตบอลต่างประเทศที่มีอยู่ใน ประเทศอังกฤษ รวมถึง หนังสือพิมพ์รายวันชื่อดัง เช่น เดลี่ เอ็กซ์เพรส (DAILY EXPRESS) และ หนังสือพิมพ์ขนาดเล็ก (Tabloid) “เดอะ ซัน” (THE SUN) ที่มีรายงานผลการแข่งขันฟูตบอลนัด

สำคัญที่ผ่านมา ในวันอาทิตย์และวันจันทร์ ชนิดเจาะลึก ทั้งเบื้องหน้า-เบื้องหลังฟุตบอลอังกฤษ เพื่อเป็นแหล่งข้อมูล ให้นักข่าวในสังกัด ศึกษาเรียนรู้และแปล ลงใน นิตยสารสตาร์ชอคเกอร์ จากการลงทุนครั้งนั้น ส่งผลให้ นิตยสารสตาร์ชอคเกอร์ เป็นนิตยสารฟุตบอลต่างประเทศที่ครบเครื่องที่สุดยุคนั้น

“ตอนแรก เรายังไม่มี(หนังสือพิมพ์)รายวัน เรามีรายตีปดาห์ ก็ไม่ต้องตั้งหนังสือมากเท่าไร จะตั้งนิตยสารฟุตบอลรายตีปดาห์ จากอังกฤษ เพียง 2 เล่ม คือ แมทช์ (MATCH) และชูต (SHOOT) ก่อนจะฝากเพื่อนที่เคยอยู่อังกฤษสั่งซื้อ ตอนหลังใครไปครมา บอกหนังสือเล่มไหนดี เราก็ส่งไว้ อย่าง โรธท์แมน เชียร์ บุค (ROTHMANS FOOTBALL YEAR BOOK) พอเราได้เล่มหนึ่ง เราก็ซื้อต่อทุกปี อย่างผมไปโอลิมปิก ที่โตเกียว ปี พ.ศ 2507 (ค.ศ 1964) เจอร้านหนังสือฟุตบอลเยอะ ก็ซื้อกลับมา หรือเมืองไทยมีขายที่ร้าน “ตึกเฮง” ที่สุริวงค์ ไปเจอหนังสือเก่าคึกคัก พอเจอหนังสือพวกนี้ ตื่นเต้นมาก เพราะมันหาไม่ได้” (ระวิ โหลทอง , สัมภาษณ์, 18 กุมภาพันธ์ 2541)

การได้มีโอกาสแปลบทความดีๆ จากปลายปากกาของ คอถัมน์นิสต์กีฬาชื่อดังระดับโลก ซึ่งมีมุมมองและทัศนคติ ถ้อยคำกระตลวย บทความต่างๆเหล่านี้ ถือเป็นครูที่ดีให้กับ ช.ไช่ ในการใช้ความพยายาม “เข้าใจ” ถอดความและถ่ายทอดให้ผู้อ่านได้เข้าใจ

ถึงแรกที่ ช.ไช่ ได้รับ จากการอ่านบทความจาก คอถัมน์นิสต์กีฬาระดับโลกแทบทุกวัน คือ ทัศนคติในการแปล เป็นการบ่มเพาะ จนเกิดความเชี่ยวชาญ ข้อดีอีกประการหนึ่ง คือ ได้เรียนรู้ทัศนะ มุมมองของคอถัมน์นิสต์กีฬาระดับโลก ทราบถึงวิธีการคิด วิธีการเขียน รวมถึง หลักในการวิเคราะห์ วิจาร์ณที่ฟุตบอลอย่างทะลุปรุ โปร่ง เปรียบได้กับการชิมชับประสบการณ์จากผู้เชี่ยวชาญ แล้วนำมาพัฒนาข้อเขียนของตนเอง ในเวลาต่อมา

“ ใครก็ตาม ได้อ่านหนังสือของฝรั่งบ่ออ การจะขึ้นคั้น การจะเดินเรื่อง จะได้ประสบการณ์ จะได้ตัวอย่างจากฝรั่งมาเยอะ ไช่ได้ส่วนนี้มาก โดยเฉพาะอย่างยิ่งทัศนคติในการมองเขาเอง เคยได้อ่านงานของนักเขียนที่ดังมากๆ เป็นนักวิจารณ์ของอังกฤษ คือ ไบรอัน แกรนด์วิลล์ ไช่ได้ มุมมองในลักษณะนี้มามาก เป็นมุมมองที่ไม่เหมือนคนธรรมดา เป็นมุมมองที่เหนือไปอีกชั้นหนึ่ง เป็นมุมมองที่พอเขาเขียนบ๊ีบ มองบ๊ีบ..เออใช่เลย เป็นการใช่เลยที่เหนือชั้นด้วย สิ่งเหล่านี้ สิ่งสมดังแต่

เขาเริ่มทำงาน ทำให้ไฉงกลายเป็นนักเขียนคุณภาพ เขียนสนุก” (พิษณุ นิตกัตต์, สัมภาษณ์ 5 กุมภาพันธ์ 2540)

3.1.2 กำเนิดคัมภีร์ฟุตบอล

การทำงานที่นิตยสารสตาร์ชอคเกอร์ นี้เองที่เป็นจุดกำเนิดความโด่งดังให้กับนามปากกา อ.ไฉง เมื่อ ระวี โทกทอง ซึ่งใช้นามปากกา “มร.ป๊อก” (ชื่อถูกชาย) มอบหมายให้ อ.ไฉง ทำหน้าแทน ในการตอบปัญหาเรื่องสารพันฟุตบอลในคอลัมน์ “คัมภีร์ฟุตบอล” ทำขเล่ม นิตยสาร สตาร์ชอคเกอร์ ในปี พ.ศ 2520 เนื่องจาก เห็นแววและถูกเด่นอันเฉียบคมในการตอบจดหมายคนอ่าน ต่อมาจึงมอบ คอลัมน์นี้ให้ อ.ไฉง รับผิดชอบ โดยให้ค่าตอบแทนฉบับละ 500 บาท ซึ่งราคาสูงกว่าการแปลเรื่อง ต่งเสี่ยอีก

“ ตอนแรกผมก็ตอบปัญหาในคอลัมน์ คัมภีร์ฟุตบอล ทำขเล่ม สตาร์ชอคเกอร์ ตอบเอง แบบตรงไปตรงมา ไม่มีถูกเด่น ไม่มีอะไรเว้นหนึ่งผมไม่ว่างและงานก็เยอะด้วย เถอโอนให้ไฉงเขาตอบ เอ..ตอบดีกว่าผมคั้งเออะ ไฉงเค้ามีมุขตลก เขียนแล้วคนนิยม ไฉงค้นคว้าเรื่อย คนก็นิยมมันก็ดีขึ้น หนังสือขออกเพิ่มขึ้น คนเขียนมาหาไฉงเรื่อยๆจากอาทิตย์ละ 20-30 ฉบับ แต่ของไฉงอาทิตย์หนึ่ง 200-300 ฉบับ เถอให้ไฉงตอบประจำไปเลย” (ระวี โทกทอง ,สัมภาษณ์, 19 มกราคม 2541)

กำเนิดคัมภีร์ฟุตบอลภายใต้ชื่อ อ.ไฉง ได้เปิดฉาก สาขไฉงแห่งความผูกพันระหว่าง อ.ไฉง และผู้อ่าน ขาวนานถึง 21 ปี เริ่มจาก ฉบับที่ 21 ปี พ.ศ 2520 แม้จะเป็นการตอบจดหมายครั้งแรกของเขาแต่ก็ได้สะท้อนบุคลิกความเป็น อ.ไฉง ได้อย่างชัดเจน กล่าวคือเหมือน “ที่คุยกับน้อง” “คุยกับเพื่อน”, “คุยกับญาติ” ทำให้คนอ่าน อ่านแล้วหัวเราะได้ ขณะเดียวกัน ก็ไขข้อข้องใจ ในคำถามทุกคำถามด้วยข้อมูลที่ชัดเจน เจืออารมณ์ขัน อันเป็นเอกลักษณ์ของเขา ดังเช่น การตอบ จดหมายในฉบับแรกของ อ.ไฉง ในนาม คัมภีร์ฟุตบอล ซึ่งแฟนฟุตบอลที่เขียนมา ยังเขียนถึง มร.ป๊อก โดย อ.ไฉง เป็นผู้ตอบครั้งแรก ในนิตยสารสตาร์ชอคเกอร์, ฉบับที่ 21 พ.ศ 2520 ดังนี้

หวัดดีไฉง ไฉ้คุณป๊อก

จาก - ธวัชชัย หาญจิระขจร

1. ไม่ต้องพูดพร่ำทำเพลง ข้างขอหวดคำถามเลขไฉง

ตอบ เขาเคยเพื่อนให้หนักๆหน่อยนะ

2. เมื่อวานนี้ ข้าฯ พลิก สตาร์ฯ เกมเก่าๆดู เห็นฉบับที่ 12 คุณจุ่น บางระจัน เขียนในเชิงถูกก่อนว่า เกมที่ 13 จะลงประวัติทีมชาติอังกฤษ แต่พอกันไปเปิดเกมที่ 13 ดูไม่เห็นแม้แต่ชื่อของทีมชาติอังกฤษทำไมเป็นยังงั้น ไร่คุณ ป๊อก

ตอบ คำถามนี้มีคนถามมามาก ความจริงเรื่องไม่น่าไปเปิดดูเลย ข้าไปสอบถามคุณจุ่นดูแล้วคะแก บอกว่า คนแปลเขากำลงไปหัดเรียนภาษาอังกฤษหรืออยู่ เรียนจบเมื่อไร แล้วจะแปลให้อ่าน เขาเป็นว่าเร็วว่ะนี้แหละได้อ่านแน่

สวัสดิ์ MR. POKE

จาก กอร์คอน แบงค์

เอาละทีนี้ ถึงที คุณ MR. POKE จะ ได้ตอบจดหมายผมมั่ง

1. กรุณาถววจารณ์และให้เหตุผลว่าทำไมทีมชาติไทยในปัจจุบันจึงไม่พร้อมและไม่แข็งแกร่งเหมือนสมัยของ อัสวิน ธงอินทร์เนตร (จึงได้ครอบฟุตบอลโลกที่สิงคโปร์)

ตอบ ทีมไทยเราไม่แข็งแกร่ง ก็เพราะไม่พร้อมหลายด้านครับ แต่ละคนต้องทำงานเรียนหนังสือ ควบคู่ไปกับการเล่นฟุตบอล ดังนั้น จะเอาให้ดีเหมือนชาติอื่นที่เขาเตะฟุตบอลอย่างเดียวนั้นไม่ได้

2. ผมเอาใจช่วยทีมไทยมากแต่ก็ต้องผิดหวัง เพราะเราอ่อนในเกมฟุตบอลมากจริงไหม

ตอบ นั้นแน่จะมาหลอก ให้ผมบอกความจริงซะแล้ว ความจริงบอลไทยไม่ได้อ่อนในเกมหรอกครับ ตะกัน ดกอดปี เหมือนกัน แต่เราอ่อนด้านเบสิก และขาดดาวอิงประคองมากกว่า

3. ในฉบับที่ 19 ทำดีมาก ถ้าผมเป็นครู รับรองได้คะแนน 100 แน่ๆ จริงมั๊ย คุณโมหิ เอ๊ย คุณ ป๊อก

ตอบ จะชมแล้วมีเหลื่อมแต่จะอึ้งซะด้วย ไม่เบาๆ แต่เจ้าของโรงพิมพ์ที่นี่คุณนะ มีหมวดด้วยละจะบอกให้....คุณเขียน MR. POKE ที่หัวกระดาษขงหมายถึง MR. ป๊อก แต่ผมสะกดคุณแล้ว ไร่ POKE นี้มันอ่านออกมาไม่ใช่ ป๊อกนะ มันออกเป็นเสียงเป็น....เป็น....อือ.. ไม่นั้นแหละ ทีหลังเขียนภาษาไทยดีกว่า

ช.ไร่

สิ่งหนึ่งที่สังเกตได้ชัด จากการที่ บ.ไย่ง เริ่มต้นสวมบทบาท “คัมภีร์ฟุตบอล” ในการตอบจดหมายท้ายเล่ม นิตยสารสตาร์ชอคเกอร์ คือถูกเล่นในการตอบจดหมายที่แพรวพราวเต็มไปด้วยข้อมูล ชวนอ่าน จึงไม่น่าแปลกใจนัก ที่แฟนนิตยสารสตาร์ชอคเกอร์ มักจะเปิดดูคอลัมน์คัมภีร์ฟุตบอลท้ายเล่มก่อน

“ อันนี้จริง สมัยที่เรียนหนังสือ ยังไม่มาทำงานก็อ่านคอลัมน์นี้ เป็นคอลัมน์แรกเหมือนกัน เพราะว่าคนที่อ่านหรือแฟนประจำ จะมีความรู้ลึกให้การยอมรับว่า คนนี้คือคนรู้จริง และในการตอบจดหมายของพี่ไย่ง จะเป็นการตอบแบบไม่ซีเรียส จะพยายามตอบแบบสบายๆ ถ้าอันไหนรู้ก็ตอบไม่รู้ ก็ไม่ตอบ และจะมีการกระเซ้าเซ้าแหย่ อะไรนิดหน่อย เหมือนกับอ่านแล้วผ่อนคลาย ได้รับความรู้ไปในตัว เป็นลักษณะเฉพาะตัวของพี่ไย่ง ” (สาธิต กรีกุล, สัมภาษณ์, 5 กุมภาพันธ์ 2541)

จากการที่ บ.ไย่ง เป็นคนมองโลกในแง่ดี เป็นเสมือน “พี่” ของเด็กๆที่รักฟุตบอลทั้งประเทศ ประกอบกับ เมื่อเวลาผ่านไป การตั้งสมประสงค์ความรู้ของ บ.ไย่ง ยิ่งเพิ่มทวีขึ้นพร้อมๆกับบุคลิกของความเป็นผู้ใหญ่ ที่คอยคำปรึกษา แต่สิ่งที่ บ.ไย่ง ไม่เปลี่ยนแปลง คือถูกเล่นในการตอบจดหมาย สังเกตได้จาก การตอบจดหมายแฟนฟุตบอล ในหนึ่งฉบับ ของ บ.ไย่ง จะประกอบด้วย คำเตือน คำสอน ที่คอยสอดแทรก เปรียบเสมือนพี่ชายใจดี ซึมซาบอยู่เสมอ จนเป็นเอกลักษณ์ ดังเช่นตัวอย่าง การตอบจดหมาย แฟนฟุตบอล จากโคราช ในคัมภีร์ฟุตบอล ปีที่ 17 ฉบับที่ 13 ประจำวันที่ 26 มีนาคม - 1 เมษายน พ.ศ 2535 หน้า 59 ดังนี้

สวัสดิ์ครับพี่ไย่ง

(ปฐมฤกษ์) ผมเป็นแฟน S.S (สตาร์ชอคเกอร์) มาตั้งแต่อายุ 14 จนทุกวันนี้ผมอายุก็ย่างเข้า 23 แล้ว ก็เพิ่งย้ายบ้านจาก กทม. มาอยู่ที่โคราชได้ประมาณปีกว่า พี่เชื่อไหมว่า ผมต้องขี่จักรยานวันละประมาณ 14 กิโลเมตรทุกวัน เพื่อจะไปซื้อสยามกีฬาบางวันที่ 2 เทีชว ถ้ามีข่าวของเจ้าผีแดงว่าจะซื้อ มอเตอร์ไซด์สักคัน ก็ไม่มีเงิน เพราะแพงมากๆเลยครับ สำหรับคนจนๆ พี่ว่าจริงไหมครับ

1. รายการเจาะสนาม เปลี่ยนเวลามาเป็น 15.30 น. ดีมากเลยครับ เพราะเวลาเก่าจะตรงกับละครน้ำเน่าของ อีกช่องหนึ่ง ซึ่งที่บ้านผมติดกันจอมแจ่ม ผมเลยได้ดูเต็มๆ

ตอบ ดีครับ พี่ก็ตั้งใจที่น้องได้ดูรายการเจาะสนาม และประทับใจมากที่น้องรักกีฬาถึงขนาดลงทุนกับการอ่านหนังสือ แต่เชื่อพี่เถอะว่ามันคุ้มค่ากับการอ่านหนังสือ จะเป็นหนังสืออะไรก็ได้ ถือว่าเป็นการถักถอมอง เพิ่มทุนปัญญาอย่างหนึ่ง หวังว่าเมื่อบ้านเรามีผู้แทนแล้วหมู่บ้านของน้องคงจะมีหนังสืออ่านในหมู่บ้านมากขึ้น

2. ทำไมเวลาเปลี่ยนตัวสำรองลงสนามผู้กำกับเส้นหรือกรรมการ จะต้องก้มดูที่ปุ่มสต็อคของนักเตะทุกคนด้วย

ตอบ เขาดูความพร้อมของปุ่มสต็อคว่า ไม่มีส่วนไหนที่จะทำอันตรายให้กับเพื่อนนักเตะคนอื่นได้ คือตรวจดูว่าปุ่มสต็อคนั้นอยู่ในสภาพสมบูรณ์ไม่แตกหักเป็นรอยบิ่นแหลมคม ซึ่งอาจจะไปทิ่มใครในสนามนั่นเอง บางคนจะเอามือถูหรือเอารองเช็ชดูด้วยซ้ำ

3. ชุดการแข่งขันสำหรับ 1 ตุลาคม จะใช้หนึ่งคนต่อที่ชุดครับ และสต็อคนี้นักเตะต้องซื้อเองหรือเปล่าครับ

ตอบ ชุดแข่งนี้ แต่ละสโมสรจะใช้มากหรือน้อยไม่เท่ากัน ถ้าสโมสรใหญ่หน่อยจะใช้ถึงปีละ 20 ชุด แต่ถ้าเป็นสโมสรจนจะใช้เพียงปีละ 5-10 ชุดเท่านั้น สต็อคชุดแข่งสโมสรต้องจัดหามาให้นักเตะทั้งหมด นักบอกลีฟหรือช่างเดิว

4. พี่ช่วยแนะนำสต็อคที่ใส่สำหรับสนามบ้านเราก็คง 2-3 ยี่ห้อครับ ผมอยากได้ของที่ถอดปุ่มได้สะดวก

ตอบ สต็อคที่เหมาะสมใช้งานในเมืองไทย คือ สต็อค ปุ่มยางที่นิ่ม อันจะทำให้วิ่งบนสนามแข็งๆ อย่างบ้านเราแล้วไม่เจ็บเท้า สต็อคถอดปุ่มนั้นแข็งเกินไป วิ่งแล้วเจ็บ ยกเว้นหน้าฝนที่สนามแฉะเท่านั้น สต็อคปุ่มยางที่นำใช้ของนอกก็มี อาคิคาส, ซูม่า ส่วนของที่ทำในไทยมีของ แพน, ฟุตบอลไทย และหลากหลายยี่ห้อ ลองไปลองสวมดู

5. ยิ่งไงๆ ปีนี้ปีศาจแดงของ ร็อบบี้ ก็ต้องได้แน่ๆ 2 แชมป์ อย่างแรกคือ คิวรีชั่น 1 อย่างที่ 2 คือ F.A CUP 99% FROM ปีศาจแดงโคราช (อีกคน)

ไอ้ะ โอ .. แมนฯ ดูในเน็ต ดกรอบ F.A CUP ไปแล้ว เหลือแค่ คิวรีชั่น 1 กับ รัมเบโลว์ส เท่านั้นยังได้ลุ้น

ช.ไฉ่

นอกจากนี้ ช.โย่ง ยังได้รับการสวดิจจากคนอ่าน “คัมภีร์ฟุตบอล” ด้วยเหตุผลที่ว่าคำถามทุกคำถามที่แฟนฟุตบอลอยากรู้ ช.โย่ง จะต้องไปสืบค้นมาตอบให้กระจ่าง เนื่องจากถือหลักการทำงานที่ว่า “ความถูกต้องของข้อมูลคือสิ่งสำคัญ” เมื่อผู้อ่านไว้ใจ ก็ต้องไม่ทำให้เขาผิดหวัง การตอบจดหมายเรื่องความรู้ฟุตบอล ในคอลัมน์คัมภีร์ฟุตบอล โดยปกติแล้ว ช.โย่ง จะมี “คัมภีร์” ของจริงอยู่เพียงไม่กี่เล่ม อันดับแรกที่ใช้ประจำ คือหนังสือโรธส์แมน บันทึกสถิติฟุตบอล (ROTHMANS FOOTBALL YEAR BOOK) ออกเป็นประจำทุกปี เป็นหนังสือฟุตบอลที่พร้อมไปด้วยข้อมูลของสโมสรฟุตบอลต่างๆทั่วโลก, ประวัตินักเตะ, สถิติต่างๆที่น่าสนใจ นอกจากนี้ยังมีหนังสือ A ถึง Z ในเกมฟุตบอลประจำฤดูกาล, หนังสือสถิติฟุตบอลยุโรป ทั้ง เซอร์มัน อิตาลี แม้กระทั่ง หนังสือ THE GUINNESS RECORD OF WORLD SOCCER เป็นหนังสือที่บันทึกประวัติ ความเป็นมาของเกมทุกหนทั่วโลก กว่า 150 ประเทศ รวมไปถึง การรวบรวมสถิติผลการแข่งขันฟุตบอลนัดสำคัญไว้ครบครัน ฯลฯ ซึ่งหากมีโอกาสเดินทางไปทำข่าวต่างประเทศ ช.โย่ง มักจะเป็นคนซื้อกลับมาด้วยตัวเอง หรืออาจใช้วิธีฝากผู้สื่อข่าวที่ประจำอยู่อังกฤษซื้อแล้วส่งกลับมาให้และบ่อยครั้งที่ ช.โย่ง มักจะได้หนังสือดีๆ จากเพื่อนเสมอ

3.1.3 ประสบการณ์ต่างแดน

การได้ไปทำข่าวกีฬาต่างประเทศ ถือเป็นประสบการณ์ชีวิตที่ดี สำหรับนักข่าว ที่จะได้เห็นโลกกว้าง เพิ่มพูนความมั่นใจในตัวเอง เปรียบได้กับการเรียนรู้ที่เป็นกำไรชีวิต เสริมสร้างประสิทธิภาพในการทำงานให้กับผู้สื่อข่าวกีฬาได้อีกทางหนึ่ง ซึ่ง ช.โย่ง ได้รับโอกาสอันดีนี้เช่นกัน

การเดินทางไปทำข่าวต่างประเทศครั้งแรกของ ช.โย่ง เริ่มขึ้น หลังจากทำงานที่หนังสือพิมพ์บ้านเมืองได้ 2 ปี คือ ในปี พ.ศ 2519 ขณะนั้นหนังสือพิมพ์บ้านเมือง จัดทนายผลฟุตบอลอังกฤษร่วมกับ บีบีซี ลอนดอน และสายการบินสิงคโปร์แอร์ไลน์ โดยมอบรางวัลให้ผู้โชคดีเป็นตัวเครื่องบินและที่พัก 1 รางวัล แต่สำหรับ ช.โย่ง ซึ่งเดินทางไปด้วยต้องเสียดำตัวเครื่องบินเอง และต้องเขียนเรื่องการเดินทางครั้งนี้ ลงในคอลัมน์ “ช.โย่ง บุกลอนดอน” ลงในนิตยสารสตาร์ชอက်เจอร์ อีกด้วย

“ตอนนั้นผมซื้อตัวเอง คือ ผมอยากไปนี่ เพราะไบหนึ่งเขาให้แก่ผู้โชคดี แต่ของผม เขาไม่ให้ผมก็เลยซื้อเองขอแม่แปดพัน ตอนนั้นอยากไปจริงๆอยากไปดูบอลอังกฤษมากเพราะผมบ้าบอลอังกฤษมาก ก็เอาชื่อเลข” (เอกชัย นพจินดา, แพร่สุดสัปดาห์, พงศกิจาชน 2532 : 100)

3 กันยายน พ.ศ 2519 เป็นวันที่ ช.โย่ง ได้ไปเยือนประเทศอังกฤษ เมืองคันดาร์บฟุตบอล การเดินทางครั้งนี้ เหมือนการจุดประกายฝันในเกมลูกหนังที่เขาฝังใจให้เป็นจริง เรียกได้ว่า ภาพเหตุการณ์และทุกสิ่งทุกอย่าง เกี่ยวกับฟุตบอลอังกฤษที่ ช.โย่ง เคยแต่ใช้จินตนาการผ่านสมอง แล้วถ่ายทอดสู่ผู้อ่านได้ร่วมชิมชั้บความสนุกสนานนานนับปี จากวันที่ 3 กันยายน พ.ศ 2519 จินตนาการต่างๆ ที่โลกแล่นในสมองของเขาจะถูกเติมเต็มด้วย เรื่องจริง จากการสัมผัสด้วยตัวของ เขาเอง

บุคคลท่านหนึ่ง ที่ได้ร่วมจุดประกายความฝันของ ช.โย่ง ให้เป็นจริงคือ ชัยณรงค์ มณเฑียรวิเชียรฉาย เจ้าหน้าที่แผนกข่าวกีฬา สำนักข่าวบีบีซี ภาคภาษาไทย ซึ่งคอยดูแล ช.โย่ง ตลอด 7 วัน ในประเทศอังกฤษ รวมทั้ง จัดโปรแกรมการเดินทางตามที่ ช.โย่ง ต้องการ ท่านผู้นี้จึงนับเป็นบุคคลสำคัญท่านหนึ่ง ที่ได้ร่วมรับรู้ถึงอารมณ์ ความรู้สึกของ ช.โย่ง กับการเยือนประเทศอังกฤษครั้งแรก

“เขาจะจดไว้ว่า เขาอยากทำอะไรบ้าง เพราะเป็นสิ่งที่เขาได้ฝัน ได้อ่านมา หรือเป็นสิ่งที่เขาไม่รู้ในกรุงเทพฯ เพราะฉะนั้น เขาจะบอกว่า..อยากไปสนามเวมบลีย์ และไม่ได้ไปเปล่าๆของลงไปเดินด้วย เราก็จัดตรงนี้ให้...ตอนที่เขาไปเดินที่สนามเวมบลีย์ รู้ว่า...เขาสูดอากาศเข้าไปเต็มปอด มือถูบदनหญ้าของสนามเวมบลีย์ ก็บอก..ทำไมเป็นสนามที่เขียวเพอร์เฟ็คอย่างนี้ และความใหญ่ของตัวสนาม ทำให้เขามีความรู้สึก...เขาบอกกับผมว่า แทบจะวาดภาพออก เวลาที่คนเข้าไปในสนาม และมีเสียงที่เขาได้ดูผ่านการถ่ายทอด นึกภาพตรงนี้ออก แต่ไม่นึกว่า ความรู้สึกมันจะมากกว่า มันใหญ่กว่าที่คิด” (ชัยณรงค์ มณเฑียรวิเชียรฉาย, สัมภาษณ์, 3 กุมภาพันธ์ 2541)

ช.โย่ง ได้ถ่ายทอดถึงความรู้สึกในครั้งแรก ที่ได้ไปถึงสนามเวมบลีย์ ที่เขาใฝ่ฝัน ในนิตยสาร สตาร์ชอคเกอร์ ฉบับที่ 14 พ.ศ 2519 หน้า 17 ไว้ว่า..

“... ผมเคยเห็นสนามเวมบลีย์มาก่อน แต่เห็นในรูปภาพและในทีวีเท่านั้น คราวนี้รู้ว่าจะได้ไปดูสนามแข่งขันระดับโลก ก็รู้สึกตื่นเต้นไม่น้อย สนามเวมบลีย์ ไม่ใช่สนามเองชวชที่ใครจะลงไปแข่งได้ง่ายๆ นักเตะอังกฤษจำนวนไม่น้อย เมื่อถามถึงความฝันสุดขอด ในชีวิตนักเตะของเขาคืออะไร เราก็มักได้รับคำตอบว่า ได้ลงแข่งขันในสนามเวมบลีย์ละซิ ...สนามเวมบลีย์ มีบรรยากาศที่ว่าทุกประการ ตัวอัฒจันทร์กว้างใหญ่ทะมึน สนามเขียวขจี ตัดด้วยเส้นสีขาว นักฟุตบอลคนใดได้เตะ

สนามนี้แล้วเขาจะต้องจำไปจนวันตาย ส่วนผมนั้น ถึงจะไม่ได้ลงแข่ง แต่ได้ดูก็นับเป็นเรื่องยอดเยี่ยมในชีวิตแล้ว

นอกจากนี้ ช.โย่ง ยังเลือกที่ไปชม บ็อบบี้ ชาร์ลตัน ลงสนามนัดสุดท้ายที่สนาม นอริช เลือกที่จะไปกระทบไหล่ เควิน คีแกน นักเตะชื่อดังของลิเวอร์พูล, ช.โย่ง ต้องการไปดูทีมชาติอังกฤษ ฝึกซ้อม แน่แน่นอนว่า ช.โย่ง ต้องไม่พลาดการชม ฟุตบอลดิวิชั่น 1 นับว่า 7 วันที่อยู่ที่ประเทศอังกฤษ จึงเป็น 7 วัน ที่มีค่า ทำให้ ช.โย่ง มีโอกาสสัมผัสฟุตบอลอังกฤษ ด้วยตัวเองอย่างแท้จริง

“โย่งบอกผมว่า ในแง่ของการเปิดโลกไปสู่ฟุตบอลอังกฤษ เป็นเพราะผมดึงเขาเข้าไปในลักษณะนี้ ซึ่งผมเพียงแค่ประสานงานให้ เท่าที่ดูตอนนั้น เขาก็เก็บความรู้สึกได้เยอะได้สมบูรณ์ ประมาณ 1 อาทิตย์ เขาได้ทุกอย่างเต็มที่ คือเหนื่อยทุกวันออกทุกวัน” (ชัยณรงค์ มณเฑียรวิเชียรฉาย, สัมภาษณ์, 3 กุมภาพันธ์ 2541)

การได้ชมการฟาดแข้งของทีมดังใน ดิวิชั่น 1 เป็นอีกบรรยากาศที่ ช.โย่ง ได้สัมผัส ถือว่าครบสูตร โดยเฉพาะ 2 นัดสำคัญ เริ่มจาก วันที่ 4 กันยายน เป็นการแข่งขันฟุตบอลดิวิชั่น 1 ระหว่าง ลิเวอร์พูล แชมป์ฤดูกาล 1975 -1976 พบกับ โควেন্টรีซิตี เตะที่สนามแอนฟิลด์ และวันที่ 8 กันยายน เป็นการแข่งขันฟุตบอล นัดมิตรภาพ ระหว่างอังกฤษ กับ ไอร์แลนด์เหนือ ที่สนามเวมบลีย์ ซึ่ง ช.โย่ง ได้ถ่ายทอดบรรยากาศความมัน ให้แฟนกีฬาได้อ่าน ผ่านคอลัมน์ “ช.โย่ง นุกลอนคอน” นิตยสารสตาร์ชอคเกอร์ ด้วยภาษาง่ายๆ อ่านแล้วสนุก ทั้งเกมการฟาดแข้ง แถมด้วยเกร็ดความรู้แก่ผู้อ่าน

การถ่ายทอดประสบการณ์ของ ช.โย่ง ใน “ช.โย่ง นุกลอนคอน” นับเป็นเรื่องแปลกใหม่ สร้างอรรถรสให้กับแฟนฟุตบอลอีกรูปแบบหนึ่ง เนื่องจาก เป็นข้อเขียนฟุตบอลต่างประเทศ ที่เขียนโดยนักข่าวไทย ไม่ใช่การลอกหรือเรียบเรียง จากบทความต่างประเทศอย่างที่เคยทำ โดยคอลัมน์ “ช.โย่ง นุกลอนคอน” เป็นข้อเขียนที่ถ่ายทอดจากประสบการณ์ตรง ซึ่งเป็นที่ชื่นชอบของแฟนกีฬาในยุคนั้น ที่ต้องการรับรู้ข้อมูลในเกมลูกหนังเมืองผู้ดี และฝันที่จะได้ไปชมที่สนามจริง

“อย่างเรา เป็นคนชอบฟุตบอลอยู่แล้ว พี่โย่งเขาเขียน คือเขาไปเห็นที่จริง เห็นของจริงมา ยิ่งทำให้เราอยากเห็นบ้าง ไม่ใช่เป็นงานแปลของฝรั่ง แต่เขียนโดยคนไทยไปเห็นมา มันคงน่าตื่นเต้น ถ้าเราได้ไปดูฟุตบอลอังกฤษ ได้เข้าสนามบ้าง” (กิตติกร อุทมนผล, สัมภาษณ์, 5 กุมภาพันธ์ 2541)

กับบทบาทผู้สื่อข่าวกีฬาที่ประจำอยู่ต่างประเทศ สิ่งหนึ่งที่สำคัญคือ การแสวงหาความรู้ด้วยตัวเอง ไม่ว่าจะเป็นการอ่านจากหนังสือพิมพ์ หรือศึกษาจากรายการโทรทัศน์และการดำรงชีวิตต่างแดนเช่นนี้ ส่วนที่จะเชื่อมโยง ความเข้าใจในการทำงาน นั่นก็คือ ภาษาอังกฤษ ซึ่ง ย.โย่ง นับเป็นตัวอย่างที่ดี ในการศึกษาเรื่องนี้

“ผมยอมรับว่าภาษาอังกฤษของเขาคิดว่าที่ผมคิดเอาไว้ เขาอาจจะคิดและอาจจะถามผมบ้างในช่วงนั้น ภาษาของเขาอาจจะไม่ใช่ภาษาพูด แต่ภาษาอ่านเขาสามารถอ่านได้ดี เวลาผมพาไปไหนต้องใช้ภาษาอังกฤษ เขาอาจจะพูดไม่คล่อง เวลาพูดอาจจะให้ผมแปลกลับไปบ้าง แต่พอทางโน้นตอบมาเขารู้เลย เขาฟัง ได้เลย” (ชัยณรงค์ มณเฑียรวิเชียรฉาย, สัมภาษณ์ , 3 กุมภาพันธ์ 2541)

นอกจากนี้ ส่วนของการหาข้อมูลเพิ่มเติมประกอบการเขียนเป็นสิ่งที่ ย.โย่ง ให้ความสำคัญ ส่วนนี้ ชัชเวช เวชวิศิษฐ์ เพื่อนสนิทซึ่งเป็นช่างภาพมืออาชีพที่ได้ร่วมงาน ย.โย่ง แทบทุกครั้ง ในการทำข่าวฟุตบอลรายการสำคัญ ไม่ว่าจะเป็นฟุตบอลโลก, ฟุตบอลชิงแชมป์ยุโรป ให้รายละเอียดเรื่องนี้ว่า ...

“ตอนเข้าโย่ง จะซื้อหนังสือพิมพ์เก็บไว้แปลส่วนหนึ่ง และส่งกลับมาเมืองไทยด้วย เมื่อก่อนหนังสือ ชู้ต (SHOOT) เป็นหนังสือแม็กกาซีนฟุตบอลที่โย่งอ่านประจำ...ส่วนรายการกีฬาจะดูอยู่แล้ว มีรายการ “Match of the day” ออกคืนวันเสาร์ เป็นการนำไฮไลท์การแข่งขันที่ผ่านมาให้ชม ส่วนวันอาทิตย์ มีรายการ “Big match”

นับว่าการใช้ชีวิตยังต่างแดน โดยเฉพาะที่ประเทศอังกฤษ มีส่วนสำคัญในการหล่อหลอมให้ ย.โย่ง เป็นต้นตำรับการเป็นนักพากย์ฟุตบอล จากการได้เรียนรู้สไตล์การพากย์ฟุตบอลอังกฤษ ตั้งแต่การเดินทางมาเยือนอังกฤษครั้งแรก ในปี พ.ศ 2519 เลขที่เคียว

“ช่วงนั้นได้ดูรายการฟุตบอลซึ่งเป็นเทป สิ่งที่ได้คุยกันคือ เขาชอบสไตล์การพากย์ของอังกฤษ ชอบสไตล์การให้ข้อมูลที่เหมาะกับจังหวะ ช่วงจังหวะเวลาของแต่ละคนที่เด่นๆ ที่กำลังมีบทบาทในช่วงจังหวะนั้นๆ คือเขาชอบว่า ข้อมูลนั้นมี และแม่นยำ อันที่สองคือนักพากย์อังกฤษจะไม่พากย์ตลอดเวลา นี่คือข้อสังเกตของเขา...ผมบอกเขาว่า นักพากย์ดีๆ ของอังกฤษอย่าง เดวิด โคลแมน (David Colman) ได้เงินเดือนเป็นแสนกว่าบาท ยุคนั้น ยังบอกโย่งเขาเลยว่า พากย์เก่งๆ อย่างนี้ มันรวย

ได้นะโย่ง ผมว่าอย่างน้อย โย่งเขาได้รับรู้ว่่านักพากย์มีความสำคัญแค่ไหน สำหรับคนอังกฤษ”
(ชัยณรงค์ มณเฑียรวิเชียรฉาย, สัมภาษณ์, 13 กุมภาพันธ์ 2541)

นอกจากนี้ การเป็นผู้สื่อข่าวกีฬา ที่ต้องไปประจำยังประเทศต่างๆทำให้ ช.โย่ง ได้เรียนรู้ประสบการณ์ที่เป็นประโยชน์หลายๆด้าน ไม่ว่าจะเป็นการใช้ชีวิต ที่ต้องแสวงหาความรู้ด้วยตัวเอง แก้ปัญหาด้วยตัวเอง รวมถึงได้เรียนรู้การทำงานอย่างเป็นระบบ โดยเฉพาะการทำข่าวการแข่งขันระดับโลก เช่น ฟุตบอลโลก, ฟุตบอลยุโรป ที่มีระบบ ระเบียบในการทำงานอย่างเคร่งครัด สิ่งต่างๆเหล่านี้ ล้วนเป็นบทเรียนที่มีค่าสำหรับ ช.โย่ง รวมถึงผู้ข่าวกีฬาในยุคต่อมา เช่น ทรายูช นพจินดา, สาทิต กรีกุล ได้ซึมซับประสบการณ์ที่มีค่า และกลับมาปฏิบัติงานด้วยความมั่นใจ

ดังเช่น คำสัมภาษณ์ ของ ทรายูช นพจินดา กล่าวถึง ประสบการณ์ในการเป็นผู้สื่อข่าวกีฬาที่ประจำอยู่ต่างประเทศว่า

“การไปทำข่าวต่างประเทศ ต้องใช้ความสามารถมาก อย่างตอนที่ไปอยู่อังกฤษก็ต้องเคารพกฎของเขา เราต้องพยายามที่คืนรน พยายามเอาตัวเราเข้าไปฟรีเซ็นต์ว่า เราคือคนทำงานกีฬาจริง ที่มาทำเรื่องนี้ บางทีเมื่อขอบัตรนักข่าวไม่ได้ ก็ต้องเสียเงินซื้อบัตรเข้าดูก็มี”

หรือคำสัมภาษณ์ของ สาทิต กรีกุล ที่กล่าวถึง ประโยชน์จากการใช้ชีวิตเป็นนักข่าวกีฬาต่างประเทศ ว่า...

“ไปประจำอยู่ที่อังกฤษ 2 ปี ตั้งแต่ พ.ศ 2523-2524 ความรู้สึกโดยส่วนตัวเลย ว่า ก่อนที่เราจะไปกับหลังเรากลับมาแล้ว เรามีความมั่นใจในตัวเองเยอะ พอไปอยู่ที่นั่นมา เหมือนกับว่าได้ไปสัมผัสกับของจริง ได้ไปเจออะไร ได้ไปทำเป็นประจำทุกวัน ซึ่งมันไม่ใช่เรื่องง่าย ทำอย่างไรจะได้อ่านกลับมาเมืองไทยเต็มที่สุด มีคุณภาพที่สุด รู้สึกว่ากลับมา 2 ปี มันให้อะไรเยอะได้ประสบการณ์ล้ำค่า มันทำให้เรารู้สึกมั่นใจขึ้นเยอะ”

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

นับว่า อ.ไฉ่ เป็นนักข่าวไทย ชุกชุมเบิก ที่มีโอกาสใช้ชีวิตการทำงานต่างแดน ไม่ว่าจะเป็น การไปทำข่าวฟุตบอลต่างประเทศสำคัญๆ อีกหลายรายการ ตั้งแต่การแข่งขันฟุตบอลโลก, ฟุตบอลยุโรป, ฟุตบอลอังกฤษและจากประสบการณ์ที่ อ.ไฉ่ ได้รับมาทั้งหมด ล้วนมีส่วนทำให้เขา ผู้นี้เป็น “คนข่าวกีฬา” ที่สมบูรณ์แบบ เต็มเปี่ยมไปด้วย ความรู้ ความสามารถ อย่างแท้จริง

3.2 ก้าวแรกในวงการโทรทัศน์

3.2.1 นักพากย์ฟุตบอลทางโทรทัศน์

ปี พ.ศ 2519 ผลงานด้านการเขียนคอลัมน์ฟุตบอลต่างประเทศ ของ อ.ไฉ่ เริ่มเป็นที่ยอมรับ ของคอกูกหนังเมืองไทย และในช่วงนี้เอง อ.ไฉ่ ได้มีโอกาสก้าวเข้าสู่วงการโทรทัศน์ โดยการชักนำ ของ เรืองใจ ชันชะวูจิ ผู้จัดรายการฟุตบอลเยอรมัน (รู้จักกับคู่แข่ง ระวี โหลทอง) ออกอากาศทาง ช่อง 9

“ ไฉ่ไปพากย์ครั้งแรกให้กับ คุณเรืองใจ ชันชะวูจิ ที่จัดฟุตบอลเยอรมัน ของช่อง 9 ให้ไฉ่ พากย์บางส่วน ไฉ่ไปตอนนั้น เองก็แทบ และเบา ที่จำได้ ต้องเปิด วิทยุ ตอนพากย์ตอนแรกๆ พากย์คนเดียว ต่อมาไปอยู่กับ คุณชัชวริศ อติศัพท์” (ระวี โหลทอง, สัมภาษณ์, 19 กุมภาพันธ์ 2541)

ต่อมา อ.ไฉ่ มีโอกาสได้พากย์ฟุตบอลต่างประเทศมากขึ้น เริ่มจากการทำหน้าที่เป็นผู้พากย์ เสริม หรือ “คอมเมนเตเตอร์” ทำหน้าที่ให้ข้อมูล รายละเอียดกับผู้พากย์หลัก เนื่องจากรูปแบบของ นักพากย์ยุคนั้น จะพากย์ตามเกม ขาดการให้ข้อมูลที่ละเอียดถี่ถ้วน เมื่อเทียบกับ อ.ไฉ่ ในฐานะคน ทำงานอยู่ในแวดวงข่าวสารด้านกีฬา ช่อมูู้ข้อมูลต่างๆอย่างละเอียดกว่า โดย อ.ไฉ่ อธิบายได้อย่าง ชัดเจนและแม่นยำ

ชัชวริศ อติศัพท์ อดีตนักพากย์สังกัด ช่อง 5 ซึ่งเคยพากย์ร่วมกับ อ.ไฉ่ ได้กล่าวถึงการทำงาน ร่วมกันว่า ...

“ ช่วงที่มีโอกาสได้พากย์ร่วมกัน ทำให้เรามีข้อมูลมากขึ้น ไฉ่จะมีข้อมูลท่อนหนึ่งถือมา เป็นตั้งๆ แล้วเขาก็พลิกดู บอกที่อย่างนั้นนะ เคี้ยวที่เอาตรงนี้ เคี้ยวผมเอาตรงนี้ ไฉ่จัดมาเลข แล้วเขาจะ

มีข้อมูลสำหรับเขาเองและสำหรับพี่มาเป็นตั้ง พี่ก็บอกว่า พี่ก็เตรียมมาตรงนี้ เหมือนกันแต่ข้อมูลของพี่ ก็คือ สตาร์ชอคเกอร์ ของโฮ่ง ก็นั่งหัวเราะกัน”

เป็นที่น่าสังเกตว่า ผู้พากย์ฟุตบอลทางโทรทัศน์ในชุดแรก คือ ระหว่างปี พ.ศ 2500-2515 ยังมีข้อจำกัดในการนำเสนอข้อมูล เนื่องจากหนังสือกีฬาที่มีเรื่องเกี่ยวกับฟุตบอลอังกฤษในประเทศไทยขณะนั้น มีอยู่น้อยมาก ซึ่งผู้พากย์ต้องศึกษาข้อมูลไปพร้อมๆ กับเกมที่กำลังดำเนินอยู่ หรืออาศัยการจับใจความจากผู้บรรยายภาษาอังกฤษ ทำให้การพากย์ในชุดแรก เน้นที่การบรรยายเกม การแข่งขันเป็นสำคัญ ดังคำสัมภาษณ์ของ พิชัย วาสนาส่ง นักพากย์ชุดบุกเบิก ดังต่อไปนี้ ...

“สมัยผมหาข้อมูลต่างๆ มากมาย อย่างการแข่งขันแต่ละแมตช์ ใครเป็นทีมอะไรต่างๆ ไม่รู้จะไปเอาข้อมูลจากไหน มีใครเล่นเบอร์อะไรก็ต้องทำปุมขึ้นมาเองเมื่อก่อนเป็นหนัง 16 มิลลิเมตร หชุดไม่ได้ หชุดหนังก็ไหม้ แล้วแสงที่ฉายออกมามันก็ร้อน ทำให้หนังไหม้ เพราะฉะนั้นฉายทวนแล้วทวนอีก แล้วก็กดรีเอออย่างรวดเร็ว ช่วยกันจด เบอร์นี้ใครแล้วเอามาดูว่าใครอยู่ตำแหน่งไหน พากย์ไปตามเบอร์ที่ทำได้”

นอกจากนี้ระหว่างปี พ.ศ 2498 ในชุดที่เริ่มมี รายการฟุตบอลคารา สตาร์ชอคเกอร์ จนถึงปี พ.ศ 2519 ก่อนที่ อ.โฮ่ง จะเข้ามาพากย์ฟุตบอล ผู้ที่รับหน้าที่พากย์ฟุตบอลมีไม่มากนัก เช่น พิชัย วาสนาส่ง, มานิตย์ ควบขจร, มานิตย์ รัศมีสุวรรณ, พูนลาภ อนุชานัน, ประชา เทพาทูดี, ชัยวิจิตร อดิศักดิ์ ประกอบกับ กระแสความนิยมในกีฬาฟุตบอลยังไม่มากนัก

รายการฟุตบอลทางโทรทัศน์ในช่วงนั้น มีให้ชมเพียงรายการฟุตบอลคารา สตาร์ชอคเกอร์ ทางช่อง 4 บางขุนพรหม หรือกระทั่ง การถ่ายทอดสดในชุดแรกๆ ผู้ชมจะได้ชมเฉพาะนัดสำคัญๆ เช่น ฟุตบอลโลก 4 ปีครั้ง จะได้ชมเฉพาะรอบชิงชนะเลิศ หรือฟุตบอล เอฟ.เอ คัพ จะได้ชมปีละครั้ง เฉพาะรอบชิงชนะเลิศเช่นกัน ทำให้บทบาทของนักพากย์ในชุดนั้น จึงมีน้อยเมื่อเทียบกับปัจจุบัน

สำหรับการพากย์ฟุตบอลในการถ่ายทอดสดในชุดแรกๆ นับเป็นปัญหาไม่น้อยสำหรับนักพากย์ นอกจากจำกัดเรื่องข้อมูลแล้ว การพากย์ ต้องพากย์ไปตามจอมอนิเตอร์เล็กๆ บางครั้งเสียงผู้บรรยายภาษาอังกฤษขาดหายไปบ้าง หากผู้พากย์ไม่มีความเชี่ยวชาญ ในทีมฟุตบอลนั้นๆ แล้วโอกาส

ผิดพลาดย่อมเกิดขึ้นได้ อีกทั้งการที่ผู้พากย์ ไม่สามารถเรียกชื่อนักเตะ มีผลต่อความเชื่อถือของผู้ฟัง ดังนั้น ช.ไย่ง จึงถูกเลือกให้ มานั่งเป็นผู้ช่วยเสริมข้อมูลให้ผู้ชมได้รรถรสในการดูเกมฟุตบอล มากยิ่งขึ้น

ฟุตบอลโลก ปี 1986 (พ.ศ 2529) ที่ประเทศเม็กซิโก นับเป็นปีที่โทรทัศน์รวมการเฉพาะกิจแห่งประเทศไทย เริ่มทำการถ่ายทอดสด ฟุตบอลโลกตั้งแต่รอบ 8 ทีมสุดท้าย จนถึงรอบชิงชนะเลิศ นับเป็นครั้งที่ผู้ชม ได้ชมการถ่ายทอดสดมากนัดที่สุดเท่าที่เคยมีมา จากเดิมเป็นเพียงการบันทึกเทปแล้วนำมาออกอากาศให้ชมภายหลัง ซึ่ง ช.ไย่ง เป็นนักพากย์น้องใหม่ ที่ร่วมพากย์ให้กับโทรทัศน์รวมการเฉพาะกิจแห่งประเทศไทยเป็นครั้งแรก

ช.ไย่ง ในฐานะนักพากย์หน้าใหม่ ที่มาพร้อมข้อมูล ความมั่นใจในการพากย์ และที่สำคัญ เขาสามารถ เรียกชื่อนักเตะทุกทีมได้อย่างชัดเจนและแม่นยำ เป็นความแตกต่างที่เห็นได้ชัด เมื่อเทียบกับนักพากย์ในยุคนั้น และเป็นความต่างที่คนฟังสัมผัสได้ ทำให้ “ชื่อ” และ “เสียง” ของ ช.ไย่ง เริ่มคุ้นหูแฟนฟุตบอล ตั้งแต่นั้นเป็นต้นมา

“ฟุตบอลโลกปี 1986 (พ.ศ 2529) นี้แหละ ช.ไย่ง ซึ่งไย่งพากย์คู่บราซิลกับฝรั่งเศส ซึ่งตื่นเต้นมาก เป็นปีที่ทำให้ทุกคนสนใจเขา ทั้ง สนุกต่อเนื่อง แล้วก็รู้ตัวผู้เล่นหมด ไย่งสามารถเอ่ยชื่อได้เลย เดิมผู้พากย์เก่าๆมักจะ บราซิล ต่ง ฝรั่งเศส ได้กลับ จะไม่เอ่ยชื่อ แต่ไย่งจะใช้ชื่อแบบฝรั่งเศสเลย คนก็สนุกกับเกมมากแล้วก็แปลกใจ มีโทรมาถามว่า ไย่ง เขาเห็นได้อย่างไร อยู่ในจอ เพราะนั่งพากย์ ก็ดูทีวีเหมือนกัน รู้ได้อย่างไรว่าคนนี้ ชื่ออะไร ช่วงพักครึ่ง เท่าที่จำได้ ก็ให้ไย่งคุยโทรศัพท์กับผู้ชมที่โทรเข้ามาถาม” (นเรศร์ อิศรางกูรฯ, สัมภาษณ์, 12 กุมภาพันธ์ 2541)

ช.ไย่ง เองก็ยอมรับว่าการพากย์คู่ บราซิลกับฝรั่งเศส ในฟุตบอลโลก ปี1986 (พ.ศ 2529) นับเป็นคู่ฟุตบอลที่เขาพากย์แล้วสนุกมากที่สุด เป็นคู่แข่งขั้นที่ตีที่สุดเท่าที่เขาเคยพากย์มา

“ฟุตบอลโลกที่ผมพากย์แล้วสนุกที่สุด ตีที่สุด เป็นฟุตบอลโลกปี 1986 พากย์ใน รอบ 8 ทีมสุดท้าย คู่บราซิล กับฝรั่งเศส คู่กันดูเด็ดเป็นการเปิดเกมรุกเข้าใส่กันและต้นต้นตลอด 120 นาที เกมนั้นมีทุกอย่างของฟุตบอลอยู่รวมหมดเลย ความตื่นเต้นเร้าใจ รวมหมดทุกอย่างแล้ว ก็ต้องมาตัดสินที่การยิงลูกโทษที่จุดโทษ ซึ่งบราซิลก็ดกกรอบ ก็ร้องให้กันกระจองอแง ฝรั่งเศส

ก็เข้าไปถึงรอบรองชนะเลิศ แมทช์นั้นถือเป็น แมทช์คลาสสิก แมทช์หนึ่งของฟุตบอลโลกตลอดกาล และผมสนุกไปด้วย พวกซีบีทีเค โคนอนในห้องพากษ์เขาหน้าตาเด็กก๊าก เขาไม่นึกว่าผมจะตะโกนเสียงดังอย่างนี้” (เอกชัย นพจินดา ,เทปโทรทัศน์รายการจันทร์กระจิบ ตอน”พระจันทร์ถูกหนังสือโลก”)

ถ้าหากจุดเด่นในการพากษ์ฟุตบอลของ อ.ไช่ คือ ถิลาการพากษ์ที่ไม่เหมือนใคร พร้อมไปด้วยข้อมูล แม่นยำมาก โดยเฉพาะข้อมูลของนักฟุตบอล รวมไปถึงน้ำเสียงที่โดดเด่น อ.ไช่ สามารถมองเกมการแข่งขัน-คิด และพูดออกมาได้ทันที จากคุณสมบัติทั้งหมดทำให้การพากษ์ฟุตบอลในนามทีวีพูลช่วงฟุตบอลโลกปี1986 (พ.ศ 2529) ผ่านไปด้วยดี อันเป็นจุดเชื่อมโยง ให้มีงานพากษ์ติดพันเรื่อยมา

ดังคำสัมภาษณ์ของ อำนวยศักดิ์ สว่างนุก เพื่อนนักข่าวกีฬาหนังสือพิมพ์บ้านเมือง ซึ่งติดตามการพากษ์ฟุตบอลของ อ.ไช่ ครั้งนั้น และได้ตั้งข้อสังเกตว่า...

“เมื่อไช่เข้าไปพากษ์แล้วเหมือนกับ “ท่อประปาแตก”ทุกคนตกตะลึง พอไช่ออกมาพูด มันเป็นข้อเปรียบเทียบ ไช่พูดชื่อนักฟุตบอลทั้งเก่า ทั้งใหม่ รู้ไปหมด บางคนถึงกับพูดว่าไม่น่าเชื่อ เพราะเราไม่รู้ว่่า ที่ไช่พูดจริงหรือเปล่า แต่มันจริง สิ่งที่ไช่พูดมันคือข้อมูลจริง เหมือนท่อประปาแตกทุกอย่างมันกระจ่างหมด”

นับว่า งานพากษ์ฟุตบอลทางโทรทัศน์ เป็นงานที่ทำทนายสำหรับ อ.ไช่ ซึ่งสิ่งหนึ่งที่ทำให้เขาทำงานได้อย่างมั่นใจ ก็ด้วยการฝึกฝนตัวเองอยู่เสมอ

“...เขาอาจจริงเอาจริง กับงานนี้มาก ถ้ามีรายการฟุตบอล ไม่ว่ารายการอะไร ไช่จะปิดเสียงแล้วนั่งพากษ์เองเป็นค้อยหอย เน้นเสียงเล็กเสียงใหญ่ ยังกับอยู่ในสนามเอง หรือถ้าบางแมทช์ มีเสียงภาษาอังกฤษทางวิทยุด้วย เขาจะเปิดวิทยุภาษาอังกฤษอย่างตั้งใจ...ไช่สามารถพัฒนาตัวเอง ด้วยการฝึกฝนเรียนรู้ศึกษาว่า ฟร้งนักพากษ์อาชีพพากษ์อย่างไร ทำอย่างไร...” (ชอคทอง, สยามกีฬา ,18 กรกฎาคม 2540 : 5)

ถึงที่น่าสังเกตคือผู้ชมในยุคนั้น นิยมฟังเสียงของนักพากย์ ที่มีเสียงทุ้มเสนาะ ซึ่งนักพากย์ทุกคนจะต้องมีแก้วเสียง เสียงก้อง แต่สำหรับ อ.โฮ่ง แล้วเขามีเสียงที่แตกต่าง จากที่ผู้ฟังคุ้นเคยคือ “เสียงแหบ” แต่ทว่า ออกเสียงได้อย่างชัดถ้อยชัดคำ

ในช่วงแรก มีเสียงชื่นชมจากคนฟังเข้ามาบ้าง แต่ทว่าไม่นานนัก เสียงที่แหบของ อ.โฮ่ง กลับกลายเป็น ปรากฏการณ์ใหม่ของวงการกีฬาทางโทรทัศน์ กล่าวคือ ผู้ชมต้องการคน “รู้จริง” มาพากย์ซึ่ง อ.โฮ่ง สามารถพากย์ได้ทันเกม เร้าใจ ดังนั้น เรื่องของเสียง จึงเป็นประเด็นที่ ผู้ชมให้อภัย ตั้งแต่เริ่มต้นแล้ว ประกอบกับ อ.โฮ่ง เริ่มเข้ามาพากย์มาในฐานะผู้พากย์เสริม หรือ คอมเมนเตเตอร์ เสียงจึงไม่จำเป็น เท่ากับการนำเสนอข้อมูลที่ผู้ชมไม่ทราบมาก่อน

อ.โฮ่ง ไม่เพียงแต่เป็นนักข่าวกีฬา นักพากย์ฟุตบอลทางโทรทัศน์ ที่ได้รับการยอมรับ ในกิจการพากย์ อีกบทบาทหนึ่งที่ อ.โฮ่ง ได้ทำควบคู่กันไปในเวลาต่อมา นั่น คือ การวิเคราะห์วิจารณ์เกมการแข่งขันฟุตบอล ที่แฟนลูกหนัง ให้ความเชื่อถือมากที่สุด ด้วยข้อมูลที่แน่น และวิจารณ์อย่างตรงไปตรงมา จึงนับว่า อ.โฮ่ง เป็นนักข่าวหนังสือพิมพ์ยุคแรก ที่เข้ามาบุกเบิกทำงานโทรทัศน์

3.2.2 เข้าสู่สังกัด ช่อง 7 สี คนของประชาชน

เสียงแหบๆของ อ.โฮ่ง กลับกลายเป็นเสียงที่แฟนกีฬาทั้งประเทศต้องการฟัง ถ้าเป็นเรื่องของฟุตบอลแล้ว อ.โฮ่ง โดดดังสุดขีด ในช่วงการแข่งขันฟุตบอลโลก ปี พ.ศ 2529 (ค.ศ 1986) ที่ประเทศเม็กซิโก ครั้งนั้น อ.โฮ่ง มีโอกาสปรากฏตัว ให้ประชาชนได้เห็นหน้าและ ได้ฟังเสียงในฐานะทีมพากย์ของโทรทัศน์รวมการเฉพาะกิจแห่งประเทศไทย

จากผลงานการพากย์ ในการแข่งขันฟุตบอลโลก ในปี พ.ศ 2529 นับเป็นจุดหักเหที่สำคัญของ อ.โฮ่ง ซึ่งก่อนหน้านี้อยู่ในฐานะของนักพากย์กีฬาอิสระ ก็ได้เข้าไปร่วมงานกับช่อง 7 มากยิ่งขึ้น ไม่ว่าจะเป็นการพากย์กีฬา หรือ ได้ร่วมงานกับทีม “ข่าวกีฬา” ซึ่งต่อมาช่อง 7 สี เป็นองค์กรที่มีส่วนส่งเสริมให้ อ.โฮ่ง กลายเป็น ซูเปอร์สตาร์ ของวงการกีฬาจอกแก้วอย่างรวดเร็วและเต็มตัว

2 ปี ต่อมา คือใน พ.ศ 2531 ผู้บริหารของสถานีโทรทัศน์สีกองทัพบกช่อง 7 คือ ชาติเชื้อ วรรณสุต และสุรางค์ เปรมปรีดิ์ ต้องการสร้างฐานข่าวกีฬาทางโทรทัศน์ของสถานีให้แข็งแกร่งและ

อ่านข่าวทั่วไปแล้ว ยังต้องอ่านข่าวกีฬาด้วย รวมถึงทำหน้าที่รายงานสดในการแข่งขันกีฬานักดำดิ่งที่ช่อง 7 ถ่ายทอดสด นอกจากนี้ จักรพันธ์ รัชนีกร พิศกร รายการ “เจาะสนาม” อีกด้วย

ผลงานด้านกีฬาทั้งหมด ดูเหมือนจะช่วยเสริมภาพพจน์ ความเป็นผู้นำด้านข่าวกีฬาทางโทรทัศน์ให้กับช่อง 7 ในยุคนั้นได้ไม่น้อย แต่ด้วยสายตาที่กว้างไกลของ ผู้บริหารช่อง 7 ที่ต้องการดอกหญ้า ความเป็นผู้นำทางข่าวกีฬาทางโทรทัศน์ จึงจำเป็นต้องสร้างบุคคลากรที่เป็น “มือหนึ่ง” ในเรื่องข่าวกีฬาและบุคคลที่ผู้บริหารช่อง 7 ได้ทาบทามให้มาช่วยงาน คือ ย.โย่ง เอกชัย นพจินดา นั่นเอง

“จากที่ โย่ง ได้พากย์ฟุตบอลโลกของทวีปเอเชีย ซึ่งตอนนั้น โย่ง ยังไม่ได้ทำงานให้กับช่อง 7 ทาง คุณชาติเชื้อ ก็มีคำริว่า อยากจะมีผู้อ่านข่าวกีฬาแยกจากผู้อ่านข่าวปกติ เพราะตอนนั้นเรายังไม่มีผู้อ่านข่าวกีฬา คุณชาติเชื่อบอกว่า โย่ง น่าจะมีความรู้เรื่องกีฬาดี คือมาจากวชิราวุธ เพราะโย่งเขาเป็นนักเรียนวชิราวุธ เป็นพวกโอวี (นักเรียนวชิราวุธวิทยาลัย) ด้วยกัน” (สุรางค์ เปรมปรีดิ์, สัมภาษณ์, 15 กุมภาพันธ์ 2541)

เบื้องต้น ชาติเชื้อ วรรณสุด ได้เจรจากับ ระวี โหลทอง ตามประสาคนกีฬาด้วยกันว่าต้องการให้ ย.โย่ง มาช่วยงานกีฬา ให้กับ ช่อง 7 การเจรจาดังนั้น เป็นไปด้วยดี โดย ระวี โหลทอง ผู้เป็นนาย ได้ให้ความเห็นในการเปิดโอกาสให้ ย.โย่ง ได้มีโอกาสทำงานกับ ช่อง 7 ว่า ...

“โย่ง พากย์กีฬาต่างๆก็ดีทั้งนี้ โย่งก็เป็นโอวี คุณชาติเชื้อ ก็โอวี ตอนนั้น เขาขาดคนพอดิ คุณชาติเชื้อ ก็โทรมาขอ ก็บอกไปเลย พี่ตัวมาขอก็ต้องให้อยู่แล้ว ถึงอย่างไร ถ้าเขาอยากไปเราก็ให้สิทธิ...ที่นี้เรารู้ว่า ถ้าให้เขาไปมันจะทำให้เขาดี และมีรายได้อีกมากขึ้น เราก็ไม่ปิดกั้นเขา”

โดยส่วนตัวแล้ว ย.โย่ง มีความเคารพในตัวผู้เป็นนายคือ ระวี โหลทอง อยู่เป็นทุน ประกอบกับการทำงาน ไม่ว่าจะหนังสือพิมพ์ หรือโทรทัศน์ เป็นงาน “กีฬา” ที่เขารักเช่นเดียวกันทำให้การตัดสินใจร่วมงานกับ ช่อง 7 ครั้งนี้ เปรียบเสมือน เส้นทางแห่งความสำเร็จให้ ย.โย่ง ได้ก้าวอย่าง

สิ่งหนึ่งที่ทำให้ ระวี โหลทอง อนุญาตให้ ย.โย่ง คนในสังกัด ก้าวเข้าสู่วงการโทรทัศน์ภายใต้ชายคา ช่อง 7 ด้วยเหตุผลที่ว่า ชาติเชื้อ วรรณสุด เป็นบุคคลที่มีใจรักกีฬาและรู้จักมักคุ้นกันมานาน

และด้วยความที่ ซาดิเชื่อ กรรมบุตร เป็นศิษย์เก่าวิชารัฐ เช่นเดียวกับ ช.โย่ง แม้จะห่างกันหลายรุ่นก็ตาม แต่เชื่อว่าความผูกพันเลือดเดียวกัน ทำให้ ระวิ โหลทอง มั่นใจ ว่าหาก ช.โย่ง ก้าวเข้าสู่ ช่อง 7 เป็นคนทีวีแล้ว ซาดิเชื่อ ก็ต้องอุ้มชูให้ความรักดูแล ช.โย่ง ไม่ได้แตกต่างไปกับที่เคยอยู่กับ ระวิ โหลทอง นายเก่าเป็นแน่

การที่เปิดโอกาสให้ลูกน้องได้ไปทำงานในสายงานอื่น เช่น งานโทรทัศน์ ถือเป็นหนึ่งในนโยบายในการบริหารงาน ที่ ระวิ โหลทอง ชี้ถือปฏิบัติตลอดมาโดยปราศจากข้อผูกมัดทางธุรกิจ

“ทุกวันนี้ สถานีไหน เราก็ร่วมงานได้ แต่ว่าช่วงนั้น นักข่าวของเราที่จะไป ถ้าเป็นทีวี เราไม่ปิดกันอยู่แล้ว เราก็ต้องให้เขาไป ซึ่งจะไม่ขัดกับหนังสือพิมพ์ของเรา ถ้าเป็นหนังสืออื่น เราขอมไม่ได้ และเป็นนโยบายที่ผูกพันกันมาทุกสมัย จนถึงปัจจุบันนี้ว่า ถ้าใครจะไป ถ้าเขามีโอกาส เราต้องให้เขาไป” (ระวิ โหลทอง, สัมภาษณ์, 16 มกราคม 2541)

แม้จะไม่มีข้อตกลงในแง่ของธุรกิจ ที่เป็นลายลักษณ์อักษรระหว่าง ช่อง 7 กับบริษัท สยามสปอร์ตฯ แต่การที่ทั้ง 2 บริษัท ต่างก็มีบุคลากรที่มีคุณภาพอย่าง ช.โย่ง อยู่ในสังกัด จึงเปรียบเสมือนแม่เหล็ก ดึงความสนใจของแฟนกีฬาได้เป็นอย่างดี โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ในช่วงการแข่งขันฟุตบอลนัดสำคัญ คือ 4 ปี ที่มีฟุตบอลโลก กับปีที่มีฟุตบอลชิงแชมป์แห่งชาติยุโรป ซึ่งเหลื่อมสลับกันทุกสองปี ช.โย่ง จะเป็นแกนหลักในการทำงาน นับเป็นจุดเริ่มต้นของการสานสัมพันธ์อันดี ระหว่าง ช่อง 7 และ บริษัท สยาม สปอร์ตฯ ตั้งแต่นั้น เป็นต้นมา

ดังจะเห็นได้จาก รายการพิเศษที่ บริษัท สยาม สปอร์ตฯ ซื้อเวลาออกอากาศจากช่อง 7 จะมีชื่อของ ช.โย่ง เป็นตัวหลัก ที่ฝ่ายโฆษณานำไปขายโฆษณาได้ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ในช่วงที่มีเทศกาลฟุตบอลโลก และฟุตบอลชิงแชมป์แห่งชาติยุโรป ช่อง 7 จะเปิดโอกาสให้บริษัท สยามสปอร์ตฯ ซื้อเวลาในการทำรายการพิเศษ วิเคราะห์ วิจาร์ณ ฟุตบอลนัดสำคัญ โดยผูกขาดให้ ช.โย่ง ดำเนินรายการ เป็นการตอกย้ำ ความเป็นผู้เชี่ยวชาญในกีฬาฟุตบอลของ ช.โย่ง ประกอบกับ ได้ออกอากาศในสถานีโทรทัศน์ ที่ได้ชื่อว่าออกอากาศได้กว้างไกลที่สุดทั่วประเทศ อีกทั้ง ยังเป็นสถานีที่สนับสนุนกีฬา ปิงปองทั้งหมด มีส่วนสำคัญ ที่ทำให้ชื่อของ ช.โย่ง อยู่ในหัวใจของชาวกีฬาได้ไม่ยากเย็น

ท่ามกลางกระแสความนิยมกีฬาของแฟนกีฬา ที่เพิ่มมากขึ้น โดยเฉพาะกีฬาฟุตบอลซึ่งถือเป็นกีฬาอดนิยมนับ 1 ในขณะนั้น จวบจนถึงปัจจุบัน ได้ส่งให้ชื่อเสียงของ อ.ไฉ่ เพิ่มขึ้นเป็นลำดับ ไม่ว่าจะมิใช่รายการแข่งขันฟุตบอลที่ไหน ก็จะได้ยินเสียงของ อ.ไฉ่ แทบทุกครั้ง ทำให้ในเวลาต่อมา อ.ไฉ่ จึงกลายเป็นสัญลักษณ์ทางด้านกีฬา โดยเฉพาะ กีฬาฟุตบอล ของช่อง 7 โดยปริยาย

จากบทบาทนักพากย์ฟุตบอลทางโทรทัศน์ ทำให้ อ.ไฉ่ โด่งดัง และเป็นที่ยึดักของแฟนกีฬาเมืองไทยและมาถึงอีกบทบาทหนึ่งที่ อ.ไฉ่ ได้มีโอกาสสัมผัส นั่นคือ “ผู้ประกาศข่าวกีฬาและร่วมบรรยายกีฬา” ในสังกัด ช่อง 7 ปี พ.ศ. 2531 ถือเป็นจุดเริ่มต้น ในการสร้างสีสันและรูปแบบการทำงาน ให้กับทีมงาน ช่อง 7

อ.ไฉ่ กับบทบาทผู้อ่านข่าวกีฬา นับเป็นงานที่ท้าทายความสามารถ หลายคนวิจารณ์ว่า อ.ไฉ่ จะไม่ผ่าน แต่ในสายตาของ สุรางค์ เปรมปรีดิ์ เห็นว่า อ.ไฉ่ มีลักษณะเป็นนักกีฬามีความรู้ด้านกีฬา และที่สำคัญมีการออกเสียง อักษรต่างๆเป็นที่น่าพอใจ ถึงแม้ช่วงแรกจะดูไม่เป็นธรรมชาติ

“ลักษณะเขาเป็นนักกีฬา เป็นคนดูแข็งแรง และไฉ่อักษรดี ชื่อนักกีฬาต่างๆ ออกเสียงได้ถูกต้องชัดเจน แต่ไฉ่เขาแข็งแรงมากเขาพูดถูกต้องหมด เขาเหมือนหุ่นยนต์อ่าน คือ ไม่เป็นธรรมชาติ ดาซังไม่มองกล้อง แววดาก็ยังไม่ถือสารกับคนดู ยังฮา ยังเงิน..พออ่านแล้ว เขาก็จะแข็งอยู่พักหนึ่ง เขาจะมีพัฒนาการไปเรื่อยๆ จะสบายๆฮัมกับคนดูได้ ไม่เกร็งสามารถแก้ปัญหาเฉพาะหน้าได้” (สุรางค์ เปรมปรีดิ์, ตัมภาษณ์ , 15 กุมภาพันธ์ 2541)

งานประกาศข่าวกีฬา นับเป็นงานที่ท้าทาย เนื่องจาก อ.ไฉ่ ไม่ใช่เป็นคนที่มีความดี ซึ่งถือเป็นปัจจัยสำคัญ สำหรับผู้ที่ทำหน้าที่ประกาศข่าวโทรทัศน์และที่สำคัญ อ.ไฉ่ จะต้องทำหน้าที่นี้แทน จักรพันธ์ วมจินดา ซึ่ง เป็นที่ยอมรับของประชาชนอยู่แล้ว

“เคยเห็นพี่จักร อ่านข่าวมาก่อน อ่านข่าวกีฬาทุกวัน วันดีคืนดี มีอีตาคนนี้โผล่ขึ้นมา ก็ยังนึกในใจว่าคุณแดง (สุรางค์ เปรมปรีดิ์) ไปเอาไฉ่มาที่ไหน มาอ่านข่าว ผอม หน้าแหลม แล้วยังเกร็งมองกล้องแบบ ถมึงทิ้ง” (จโรบล เรื่องสุวรรณ, ตัมภาษณ์ , 3 กุมภาพันธ์ 2541)

“มองมาตั้งนานแล้ว ตั้งแต่ไม่มาอยู่ช่อง 7 ว่าเขาไปได้ แม้แค่เรื่องอ่านข่าว หลังจากที่ไปอ่านข่าวทั่วไป เลิกอ่านข่าวกีฬาแล้ว ก็คิดว่า แม้โฮ่ง จะคนละสไตล์กันก็ตาม แต่คิดว่า คนที่จะแทนที่ก็คือโฮ่ง ในที่ทุกคนที่มานั่งแทนที่ ตรงที่ที่อ่านข่าวกีฬา ก็คือโฮ่งจริงๆ” (จักรพันธ์ วมจินดา, สัมภาษณ์, 12 กุมภาพันธ์ 2541)

ถึงแม้ว่า อ.โฮ่ง จะไม่ใช่คนหน้าตาดีและเสียงแหบ แต่เขามีสิ่งที่ไม่เหมือนและไม่เหมือนใคร ที่เป็นเอกลักษณ์อยู่ในตัว คือความรู้ที่เฉียบขาดในเรื่องกีฬา เป็นความมั่นใจ เสริมภาพพจน์ให้ อ.โฮ่ง กลายเป็นผู้ประกาศข่าวกีฬามือหนึ่ง ดิฉันค้น นักอ่านข่าวกีฬาขวัญใจประชาชนได้ในเวลาไม่นาน

การทำงานของ อ.โฮ่ง ในฐานะผู้ประกาศข่าวกีฬาช่อง 7 เขาไม่เพียงแต่มาอ่านข่าวตามเวลา คือช่วง 20 นาทีทุกวัน แต่ด้วยความที่ อ.โฮ่ง เป็นบุคคลที่ทำงานกีฬาเจกเช่นนักข่าวกีฬาคนหนึ่ง อ.โฮ่ง จึงไม่ใช่มาช่อง 7 เพียงเพื่อ “อ่านข่าว” บ่อยครั้งที่ อ.โฮ่ง มาถึงสถานีก่อนเวลา เพื่อให้คำแนะนำ ประเด็นข่าวที่น่าสนใจ หรือในบางครั้ง อ.โฮ่ง จะมาช่วยเขียนข่าวด้วยตัวเอง รวมทั้งตรวจบทข่าว คอยตรวจทาน แก้ไขชื่อนักกีฬาให้ถูกต้อง พร้อมเป็นครูให้กับลูกน้องได้ทุกเมื่อ

“ที่โฮ่ง เปรียบเสมือนพ่อพระ เป็นทั้งเพื่อน ทั้งที่ บางครั้งก็เหมือนกับพ่อ เพราะที่โฮ่ง มีความจริงใจ ปรึกษาอะไรได้ทุกเรื่อง ไม่ว่าจะเป็นเรื่องงานหรือชีวิตส่วนตัว เริ่มทำงานร่วมกันใหม่ๆ ที่โฮ่ง เป็นคนที่ขยันและทุ่มเทไม่เคยปิดบัง หรือหวงวิชา จะเป็นคนถ่ายทอดเพื่อให้น้องๆ ที่ร่วมงาน ได้ความรู้ และทำงานได้สมบูรณ์ที่สุด” (ศิริ สาระผล, สัมภาษณ์, 23 กุมภาพันธ์ 2541)

จากประสบการณ์ด้านกีฬาอันหาโลกของ อ.โฮ่ง ช่วยให้อ่านข่าวกีฬาช่อง 7 แข็งแกร่งสนใจชาติเชื้อ กระฉูด และสุรางค์ เปรมปรีดิ์ รวมถึง ลูกน้องก็รู้สึกประทับใจที่ได้ ทำงานร่วมกับเขาด้วย

จากบทบาท ผู้พากษ์ฟุตบอล มาเป็นผู้ประกาศข่าว มาสู่อีกบทบาทหนึ่งของ อ.โฮ่ง ที่ยังคงเกี่ยวพันกับ “กีฬา” และวงการโทรทัศน์ คือ การเป็น “พิธีกร” เริ่มจาก รายการ “กีฬาระทึกใจ” ปลายปี พ.ศ 2531 โดย อ.โฮ่ง รับหน้าที่พิธีกร และโปรดิวเซอร์ (Producer) เนื้อหาของรายการจะเป็นการรวบรวม เกมการแข่งขันกีฬานักสำคัญ โดยเฉพาะ ฟุตบอล ดัดเฉพาะไฮไลท์ มาให้ผู้ชมได้ชม ต่อมาปี พ.ศ 2534 ได้มีการรวมรายการกีฬาระทึกใจ เข้ากับรายการเจาะสนาม โดยนำกีฬานักอื่นๆ

ที่น่าสนใจ นำเสนอ เพื่อให้หลากหลาย และประหยัดต้นทุนการผลิต โดยให้ อ.ไฉ่ รับผิดชอบที่ปรึกษา เช่นเดิม นับว่าราชการ “เออะสนาม” เป็นราชการกีฬาที่มีสปอนเซอร์ และแฟนรายการมากที่สุด รายการหนึ่งของเมืองไทย

3.3 อ.ไฉ่ กับ บริษัท เอ-ทีม สปอร์ต จำกัด.

ปี พ.ศ 2537 บริษัท เอ-ทีม สปอร์ต หรือ เอกซ์ ทีม บริษัทเล็กๆที่จ้างงานด้านการแข่งขันกีฬา โดยเฉพาะ กีฬามอเตอร์สปอร์ต มีกำลังคนทำงานเพียงแค่ 14-15 คน แต่มีศักยภาพสูงไม่น้อย เอ-ทีม สปอร์ต เป็นกึ่งบริษัทลูกของ สยามสปอร์ตฯ มี อ.ไฉ่ เป็นกรรมการผู้จัดการ เปรียบเสมือนผู้ประสานประโยชน์ให้กับบริษัท

ระวี โหลทอง ได้ให้สัมภาษณ์ ถึงการตัดสินใจ ในการทำธุรกิจมอเตอร์สปอร์ต ของ อ.ไฉ่ ครั้งนี้ว่า ...

“ไฉ่ บอกผมจะไปทำมอเตอร์สปอร์ต ก็ให้ไป เพราะคอนันั้นบริษัทเราเข้าตลาดหลักทรัพย์ เงินเดือนที่สยามกีฬาน้อย กำไร ยังน้อย สตาร์ชอคเกอร์ ก็เพิ่งจะดี เขาไปอยู่ที่นั่น ก็ไปจัดมอเตอร์ไซด์ ในนามบริษัทเอ-ทีม ให้ไฉ่เขามีรายได้มากขึ้น แล้วไฉ่ทำงานได้ดีมาก เพราะไฉ่ไปเป็นตัวชนไปหาโฆษณาดีมาก ประสานงานได้ทุกอย่าง เขาก่ง เข้ากับคนได้ ไปไหนใครก็ชื่นชม” (ระวี โหลทอง ,สัมภาษณ์, 19 กุมภาพันธ์ 2541)

อ.ไฉ่ ได้ให้สัมภาษณ์ ถึงสาเหตุที่มาจ้างงานมอเตอร์สปอร์ต ในหนังสือพิมพ์ผู้จัดการรายสัปดาห์ ปีที่ 10 ฉบับที่ 537 หน้า 2 ดังนี้ ...

“...ที่ผมตัดสินใจโดยไม่คิดมาก คือ กีฬามอเตอร์สปอร์ต เป็นกีฬานิคที่สอง รองจากฟุตบอลที่ผมคิดว่า ผมมีความรู้พอควรและพากย์ได้ไม่เคอะเขิน...ในอดีต กีฬามอเตอร์สปอร์ต อาจถูกมองว่า เป็นกีฬาของคนรวย เพราะอุปกรณ์ต่างๆค่อนข้างมีราคาแพง แต่ปัจจุบันคนที่มืทุนน้อยก็สามารถเล่นได้ เพราะราคาอุปกรณ์นั้นเอือมมากขึ้น ในแง่ของการตลาดก็ไม่ถวนัก บริษัทน้ำมันหรือบริษัทผลิตยางรถยนต์ ต่างก็อยากมีส่วนร่วม ซึ่งตรงกับคอนเซปต์ของบริษัท ที่ต้องการผลักดันให้กีฬาประเภทนี้ เป็นที่นิยมของประชาชนทุกระดับชั้น เราจึงจ้างงานตัวนี้”

จากช่วงวิกฤต ของวงการแข่งขันมอเตอร์ไซด์ ถึงขั้นที่ไม่มีโปรโมเตอร์รายใดขอมจัด แต่ อ.ไช่ กลับเป็นผู้ “ขันอาสา” จากที่ถึงเห็นถึง “ตลาด” และความมั่นใจในสื่อที่มีอยู่ในมือ จากการที่มีบุคลากรชั้นยอดของเมืองไทย มารวมกัน ไม่ว่าจะเป็นสยามกีฬา, ช่อง 7 และ ไทยรัฐ ทำให้ อ.ไช่ มั่นใจในหนทางข้างหน้าว่า “เอ-ทีม” ต้องทำได้

“...ในช่วงวิกฤตของวงการแข่งขันมอเตอร์ไซด์ เมื่อผมจำต้อง ปฏิวัติวงการโดยการเปลี่ยนแปลงกติกาเทคนิคเก่าๆ ที่ไร้ประสิทธิภาพ หลายคนปฏิเสธที่จะยอมรับ แต่ อ.ไช่ กลับอาสาขอจัดการแข่งขัน “ไวด์ เรซซิ่ง ชิงแชมป์ประเทศไทย” ผมได้โปรโมเตอร์หน้าใหม่ที่กล้า “ลองยา” กติกาใหม่ของผม มันเพิ่งเกิดขึ้นเมื่อ 3 ปีที่แล้วนี่เอง แต่มันทำให้ อ.ไช่ กลายเป็นส่วนหนึ่งของการพัฒนากีฬาแข่งรถจักรยานยนต์ในประเทศไทย ซึ่งผมอยากจะถูกว่า อ.ไช่ คือ “ชอคหนุมาน” ที่ช่วยพลิกโฉมวงการ...” (ธงชัย วงษ์สวรรค์, อนุสรณ์งานพระราชทานเพลิงศพ เอกชัย นพจินดา, 2540:84)

แม้ขณะนั้นจะมีผู้ทำธุรกิจ เป็นโปรโมเตอร์ดำเนินการจัดการแข่งขัน ทั้งรถยนต์และรถจักรยานยนต์ ซึ่งมีอยู่หลายบริษัท แต่ทว่ายังคงมีที่ว่างพอ สำหรับทีมงานที่มีศักยภาพพร้อมสามารถสร้างความพึงพอใจ ให้กับสปอนเซอร์ ดังเช่น บริษัท เอ-ทีม สปอร์ต ถือเป็นบริษัท มีความพร้อมด้านการหาสื่อต่างๆที่จะมารองรับ จากการที่ หนังสือพิมพ์สยามกีฬาเป็นบริษัทแม่ และมี ช่อง 7 ให้ความในการถ่ายทอดสด นับเป็นหัวใจ ในการทำธุรกิจมอเตอร์ริ่ง

“คำว่า เอ-ทีม เราถือว่า เราได้บุคลากรชั้นยอดของเมืองไทย มีแบ็คอัพ คือ มีเคีย เราวิเคราะห์กันว่า ที่ไช่ ในฐานะช่อง 7 ในฐานะสปอร์ตแมน, คุณจตุฎ วานิชชา ในฐานะ มีเคีย ที่เราถือว่าไทยรัฐอันดับหนึ่ง และมีสยามกีฬา เป็นสื่อกีฬาที่ชัดเจน และเวลาเราขาย เราขายความสมเหตุสมผล ขายสิ่งที่คนอื่นไม่มี” (สมปอง จันทองศิริ, สัมภาษณ์, 5 กุมภาพันธ์ 2541)

นับได้ว่า อ.ไช่ ไม่เพียงแต่เข้ามาปลุกกระแสความนิยม กีฬาฟุตบอลในเมืองไทยเท่านั้น แต่ อ.ไช่ ยังเข้ามายกระดับ กีฬามอเตอร์ริ่ง ที่ยุคหนึ่งกำลังจะเสื่อมถอยลงไป ให้กลับมาเรียกทั้งศรัทธาจากแฟนกีฬา และความเชื่อถือจากลูกค้า ที่แต่เดิมที่ไม่เห็นความสำคัญของกีฬาประเภทนี้ กลับมาให้การสนับสนุนอีกครั้งหนึ่ง นับว่า อ.ไช่ กับการบริหารงานที่บริษัท เอ-ทีม สปอร์ต จึงเป็นงานกีฬาอีกประเภท ที่เขารักและทุ่มเทมาตลอด 3 ปี

3.4 ร่วมก่อตั้งสปอร์ต เรดิโอ F.M 99

งานวิทยุ เป็นงานอีกสื่อหนึ่ง ที่ อ.ไช่ มีบทบาทสำคัญ ในการผลักดันให้เกิดสถานีวิทยุกีฬา 24 ชั่วโมง สถานีแรกและสถานีเดียวของประเทศไทย ทางคลื่น F.M 99 ของ อ.ส.ม.ท คือ สปอร์ต เรดิโอ ในปี พ.ศ 2539 โดยมีวัตถุประสงค์ เพื่อให้ประชาชนได้รับทราบข่าวสาร การกีฬาที่รวดเร็ว สอดคล้องกับ ยุทธการสื่อสาร ไร้พรมแดน

“อันนี้ เราอยากทำมานานแล้ว ก็ปรึกษากับไช่ว่าเราสามารถทำได้ เพิ่มทางวิทยุ เข้าไปอีกเรา จะทำวิทยุ 24 ชั่วโมง เพราะกีฬามันเยอะ ก็เลยอยากทำมันจะได้ครบวงจร เพราะทีวีเราก็มี ที่ทำร่วมกับคุณสุรางค์ เปรมปรีดิ์” (ระวี โหลทอง, สัมภาษณ์, 19 กุมภาพันธ์ 2541)

การดำเนินงานของ F.M 99 สปอร์ต เรดิโอ รายการกีฬาในสื่อวิทยุ เป็นการดำเนินงานของ บริษัทสยาม เทเล ซิน จำกัด เป็นบริษัทลูกของสยามสปอร์ต ซินดิเคท จำกัด (มหาชน) โดยมี ระวี โหลทอง เป็นหัวเรือใหญ่ และมี อ.ไช่ เป็นมันสมองในการทำงาน ซึ่งการดำเนินงานในสื่อวิทยุนี้ เป็นการใช้ทรัพยากรบุคคลที่มีอยู่ ได้อย่างมีประสิทธิภาพ เพราะทีมงาน ไม่ว่าจะเป็สื่อสิ่งพิมพ์และสื่อวิทยุ เป็นทีมเดียวกัน นั่นคือ ทีมงานสยามกีฬา กว่า 200 ชีวิต จะหมุนเวียนกันทำงาน สำหรับวันแรกที่ สปอร์ต เรดิโอ ทีมงานคุณภาพของสยามกีฬาได้เข้าถึงผู้ฟังในวันแรก คือ 1 มกราคม พ.ศ 2539

“เปิดสถานี คือวันที่ 1 มกราคม พ.ศ 2539 คือ คืนวันที่เขาฉลองปีใหม่กันอย่างสนุกสนาน แต่พวกเราชาวสยามกีฬา ไปนั่งอยู่ที่ห้องส่ง F.M 99 ที่ อ.ส.ม.ท ตอนนั้น ยังไม่ย้ายมาอยู่ที่คลองเตย คือฟังเสียงทู ฉลองปีใหม่ ैसे ...วินาทีแรกของวันที่ 1 มกราคม พ.ศ 2539 “สวัสดีครับ ท่านผู้ฟัง เรามีคลื่นกีฬา F.M 99 รายการ สปอร์ต เรดิโอ ของสยามกีฬาแล้วนะครับ” (ปราชญ์ ไชยคำ, สัมภาษณ์, 13 กุมภาพันธ์ 2541)

อ.ไช่ ในฐานะผู้เริ่มบุกเบิก คลื่นกีฬา F.M 99 มีส่วนสำคัญในการสร้างสรรงานให้ออกมาถูกใจผู้ฟัง ประเด็นแรก คือการแจ้งผลการแข่งขันกีฬาอย่างรวดเร็วทันใจ โดยเฉพาะผลฟุตบอลที่แฟนกีฬาอยากทราบ โดยอาศัยสื่อวิทยุ นับเป็นเป้าหมายหลัก

จุดเด่นของ สถานีวิทยุ สปอร์ต रेดิโอ คือ มีการรายงานผลฟุตบอลแบบสดๆ ควบคู่ไปกับทางโทรทัศน์ เป็นการเพิ่มทางเลือกในการติดตามผลการแข่งขันที่รวดเร็ว ให้กับแฟนบอลที่ไม่สามารถรับชมทางสถานีโทรทัศน์ได้ นอกจากนี้ สถานีวิทยุ สปอร์ต रेดิโอ ยังมีเนื้อหาเกี่ยวกับกีฬาฟุตบอล ทั้งในประเทศและต่างประเทศ รวมถึง ข่าวสาร ความเคลื่อนไหว บทวิเคราะห์ก่อนและหลังการแข่งขัน ส่วนรายการอื่นๆ ที่มุ่งให้ความบันเทิงแก่ผู้ฟัง ที่มีกีฬาในหัวใจ ก็มีรูปแบบรายการให้เลือกฟังหลากหลายแนว เช่น ช่วง Sport Talk, สนทนากีฬาไทย, ท่องไทยไปกับแคมป์ปิ้ง, แควดวงมอเตอร์ริ่ง เป็นต้น

สำหรับ ช.โย่ง รับหน้าที่จัดรายการสดทุกเช้า ช่วง“มุมมอง ช.โย่ง” เป็นสื่อกลาง ที่ใช้ติดต่อกับผู้ฟัง เสมือนหนึ่งบุคคลในครอบครัว ที่จะได้อินเสียง ช.โย่ง ทุกเช้าวันจันทร์ ถึง ศุกร์ ซึ่งจะมีการพูดคุย วิเคราะห์ วิจารณ์ ผลการแข่งขันกีฬาว่า เมื่อคืนที่ผ่านมา กีฬาต่างประเทศมีอะไรบ้าง และกีฬาในประเทศไทยมีแข่งขันอะไร ซึ่ง ช.โย่ง จะต้องตื่นแต่เช้า เพื่อดูข่าวกีฬาทุกข่าวจากหนังสือพิมพ์ ก่อนจะเริ่มออกอากาศ สอดคล้องกับงานด้านสิ่งพิมพ์ ในหนังสือพิมพ์สยามกีฬาที่มีคอลัมน์ “มุมมอง ช.โย่ง” ซึ่งใช้ชื่อเดียวกัน

จากการที่ ช.โย่ง เป็นบุคคลที่ทำงานทั้งสื่อในสิ่งพิมพ์และสื่อโทรทัศน์อยู่ก่อนและในยามที่ก้าวเข้ามาทำงานวิทยุ จึงนับว่าไม่ยากสำหรับเขา เนื่องจาก มีวัตถุดิบอยู่ในมืออยู่แล้ว ประกอบกับได้ฝึกความชำนาญ โดยเฉพาะการพูดคุยเรื่องกีฬาตั้งแต่เด็กๆ อีกทั้ง ถือว่าการได้พูดเรื่องราว ที่เกี่ยวกับ “กีฬา” ที่ตัวเองรัก ไม่ใช่การทำงาน แต่เป็นเรื่องของความสนุกสนาน ดังนั้น ในช่วง มุมมอง ช.โย่ง จึงนับเป็นสื่อกลางที่สะท้อนถึง ตัวตน แนวคิด ทัศนคติของ ช.โย่ง ได้เป็นอย่างดี

4. เอกซัส กับชีวิตครอบครัว

ในด้านครอบครัว ช.โย่ง สมรสแล้วกับ สุรี นพจินดา โดยทั้งคู่พบรักช่วงที่ ช.โย่ง เข้ารับการผ่าตัด เอ็นเข่าขวาฉีก จากการเล่นฟุตบอล ที่โรงพยาบาลศิริราช พ.ศ. 2529 ขณะอายุได้ 33 ปี ทำให้ ช.โย่ง ได้พบกับพยาบาลสาว หน้าใส คือ สุรี วีระสุคนธ์ พยาบาลเวรคนแรก ที่เข้าไปรับคนไข้พิเศษคนนี้

ประวัติด้านความรักของ อ.ไช่ ที่ผ่านมา นับว่ามีแค่เรื่อง “ออกหัก” โดย อ.ไช่ ถูกฝ่ายหญิงตอบปฏิเสธไปแล้วถึง 3 คน แต่แล้วในที่สุด ความรักของ อ.ไช่ ก็มาลงเอยที่พยาบาลสาวโรงพยาบาลศิริราช นี้เอง

“เคยรู้จัก อ.ไช่ ผู้อภัพรักไหม” เป็นคำถามของคนไข้หนุ่มตัวสูงไช่ จากห้อง 819 ที่ถามพยาบาลเวรสาวหน้าใส นาม น.ศ. สุรี วีระสุคนธ์ ซึ่ง อ.ไช่ ได้ให้สัมภาษณ์ไว้ไว้ในคอลัมน์ ไลฟี่ ไลฟ์ นิตยสารแพรวสุดสัปดาห์ ปีที่ 8 ฉบับที่ 188 พ.ศ. 2533 หน้า 86-89 ถึงการพบรักครั้งนี้ว่า

“...ตอนนั้นผมเล่นบอลลูกแล้วเอ็นหัวเข่ามันขาด ผมก็ไปผ่าตัดที่โรงพยาบาลศิริราช แล้วสุรีเขาเป็นพยาบาลอยู่ที่ออร์ด เขาก็มีหน้าที่มาดูแล เลขเจอกัน ตอนนั้น ผมยังนึกว่า เอ๊ะ..ชายนี้หน้าจืด... ที่แรกเห็นเขาว่าหน้าจืด ตัวเล็ก แล้วชอบทำหน้าบึ้ง ความจริงเขาฟอร์มนะ เราเลยไม่คิดใจอะไร จนออกจากโรงพยาบาลไป อีกปีหนึ่งเนาะถึงไปรัก เพราะพาเขาไปเลี้ยง เราก็เอ๊ะ...พอไม่แต่งชุดพยาบาลทำไมสวย เข้าทำดี ก็จีบเลข ตามเขาอยู่ 3 ปี ก็แต่งงาน...”

ส่วนฝ่ายหญิง ก็คือ สุรี วีระสุคนธ์ เมื่อแรกพบก็ไม่ได้รู้สึกพิเศษกับคนไข้คนนี้

“...วันที่เขาเข้าโรงพยาบาลเป็นคนแรกที่ไปรับเขา ช่วงนั้นเพิ่งจบมาจากมหาวิทยาลัยมหิดล (แพทยศาสตร์) ประมาณปี พ.ศ. 2528 เราก็ไปรับตามปกติ ก็ซักประวัติคนไข้ตามปกติ ไม่มีอะไร...” (สุรี นพจินดา, เนชั่นฯ สุดสัปดาห์, มีนาคม 2540 :12)

ความรักของ อ.ไช่ ในช่วงแรกต้องอาศัยพ่อสื่อ คือ พ.ด. วรวุฒิ ทองศรีงาม เป็นคนสนิทคอยดูแล อ.ไช่ ที่โรงพยาบาลและยังคอยสถานต่อความรักให้ถูกที่เสมอโดยมักจะคอยออกอ้อนแทนว่า คนไข้ห้องนี้ไม่สบาย ช่วยแวะเวียนมาดูบ้าง อ.ไช่ เองก็แสดงอาการว่าชอบพยาบาลสาวผู้นี้เช่นกัน แต่ก็ถูกเพื่อนๆพยาบาลด้วยกันกีดกัน โดยบอกว่าพยาบาลสาวผู้นี้ มีคุณหมอดีตรงองหัวใจไว้แล้ว อ.ไช่ จึงต้องเลิกไป จนกระทั่งวันที่ อ.ไช่ ต้องกลับไปรักษาตัวต่อที่บ้าน อ.ไช่ จึงได้ฝากหนังสือให้พยาบาลสาวผู้นี้ 2 เล่ม แทนคำขอบคุณ ในความช่วยเหลือด้วยดีตลอดมา

อ.ไช่ หายไป 1 ปี เต็ม แต่ตลอด 1 ปี เขาก็ไม่เคยลืม พยาบาลสาวตัวเล็ก ๆ ตามนั้นเลขและเหมือนเป็นเรื่องบังเอิญ เมื่อ อ.ไช่ รู้จักพยาบาลคนหนึ่ง ที่โรงพยาบาลศิริราช ซึ่งเป็นรุ่นพี่ของ สุรี

ดังนั้น อ.ไฉ่ จึงถามถึง ข้อมูลต่างๆเกี่ยวกับ สุรี และ อ.ไฉ่ จึงพบความกระจ่างที่ว่า สุรี มีหมอบहु่มๆ มาชอบจริง แต่ก็ยังไม่ถึงขั้นเป็นแฟน อ.ไฉ่ จึงมีความหวังขึ้นมาอีกครั้ง

ความจริงใจและเสมอต้นเสมอปลายของ อ.ไฉ่ สามารถผูกสัมพันธ์อันดีกับเพื่อนๆพยาบาลของเธอ รวมทั้งพิสูจน์ความรักที่มีต่อ สุรี ตลอดระยะเวลา 2 ปี ที่คบหาสุรี จึงตัดสินใจแต่งงานในวันที่ 6 สิงหาคม พ.ศ 2532 ซึ่งการที่ อ.ไฉ่ เลือกพยาบาลสาวผู้นี้เป็นคู่ชีวิต ด้วยเหตุผลที่ว่าเขาและเธอชอบชีวิตที่เรียบง่ายเช่นเดียวกัน

“...สุรี เขาเป็นคนไม่เรื่องมาก คืออยู่อย่างง่ายๆ มีชีวิตเรียบง่าย ซึ่งผมก็ชอบชีวิตแบบนี้พอแต่งงานแล้วผมก็อยากจะมีลูกเลย เพราะผมอายุเยอะแล้ว(36 ปี)” (เอกชัย นพจินดา, แพรวสุดสัปดาห์, ธันวาคม 2533 :89)

“ความที่ที่ไฉ่ เขามีความจริงใจ มาเฟีย มากๆ คือที่ไฉ่เขาเป็นคนน่ารักมาก ตอนแรกก็ไม่คิด ตอนหลังที่เขาชนะใจ ที่เขาบอกว่าต้องแต่งงานแล้ว พอแต่งงาน จากวันแรกจนวันที่ที่เขาจากไป ที่เขาเป็นคนที่สม่ำเสมอตลอด” (สุรี นพจินดา, เทปโทรทัศน์วันพระราชทานเพลิงศพ เอกชัย นพจินดา)

เมื่อตกลงใช้ชีวิตคู่กันแล้ว ตั้งแต่วันที่ 6 สิงหาคม พ.ศ 2532 อ.ไฉ่ เริ่มหันมารับงานด้านโทรทัศน์มากขึ้น เพื่อสร้างครอบครัวในฐานะหัวหน้าครอบครัว ขณะที่ คุณสุรี ก็ยังคงทำหน้าที่พยาบาลที่โรงพยาบาลศิริราช ระยะเวลาเกือบ 2 ปี ทั้งคู่จึงมีใจที่ทอคล้องใจเกิดขึ้น คือ ค.ญ ทวีพร นพจินดา หรือ น้องแดงโม เกิดเมื่อวันที่ 4 พฤศจิกายน พ.ศ 2533 และจากบทบาทใหม่ คือ บทบาทของความเป็น “พ่อ” ทำให้ อ.ไฉ่ ยิ่งมุ่งมั่นทำงานสร้างรายได้ให้เพิ่มมากขึ้น โดยหวังเพียงได้เห็น “แดงโม” ใบน้อย ได้เติบโตเป็นคนดีของสังคม

“ ผมอยากจะได้ชงถูกให้เขาเติบโตขึ้นเป็นคนดี มีชีวิตที่ดีให้เขามีประสบการณ์เยอะๆ คือเรียนให้จบ แล้วให้เขาไปเลือกเองว่า เขาอยากจะเป็นอะไรตอนโต ตอนนี้ ที่เราทำได้ คือช่วยเหลืออุปฐูเขา” (เอกชัย นพจินดา, แพรวสุดสัปดาห์, ธันวาคม 2533 : 89)

แม้ว่าการทำงานโทรทัศน์และอีกหลายบทบาทของ อ.ไฉ่ จะเบียดบังเวลาของครอบครัว แต่ในบทบาทของความเป็นหัวหน้าครอบครัว และความเป็นพ่อของเขาก็ไม่บกพร่อง อ.ไฉ่ มักจะ

เป็นผู้ขับรถไปส่ง “น้องแดงโม” ซึ่งเรียนที่โรงเรียนสาริดแห่งมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ซึ่งไม่ไกลจากบ้านเท่าใดนัก นอกจากนี้ อ.ไฉ่ ยังไม่ลืมที่จะปลูกฝัง “การอ่าน” ให้ลูกสาวคนนี้

“ที่สำคัญเรื่องการอ่าน พี่ไฉ่ เขาบอกว่า ที่เขาได้คิดทุกวันนี้ เพราะการอ่านมากๆ อ่านมาก ยังไงก็ไม่เสียหาย ตั้งแต่เล็กๆ พี่ไฉ่ เขาก็ซื้อหนังสือ ตั้งแต่ แดงโม ยังเล็กอ่านหนังสือยังไม่รู้เรื่อง จะเป็นภาพ ป๊อป อัท ... พี่ไฉ่บอกว่า เขาเคยเป็นนักเล่านิทานสมัยที่อยู่โรงเรียน แล้วพอมาร่านให้ลูกฟัง แดงโมก็ชอบ พอแดงโมอ่านออกอยู่ ป.1 ก็เริ่มอ่านหนังสือเขาจะไปกับพ่อวันหยุดเสาร์-อาทิตย์ ต้องชวนกันไปซื้อหนังสือกันตลอด” (สุรี นพจินดา, สัมภาษณ์, 13 มีนาคม 2541)

จากการที่ อ.ไฉ่ เป็น “นักเล่านิทาน” ตั้งแต่เด็กนี่เอง กลายเป็นคุณสมบัติที่จำเป็นในการทำงานของเขา ภายภาคหน้า ไม่ว่าจะเป็นด้านการทำงานเป็นผู้สื่อข่าว หรือนักพากย์ก็หากก็ตาม ส่วนต้องอาศัยทักษะการรับสาร (input) และ ถ่ายทอดสาร (out put) ที่ดี ให้กับผู้อ่าน และผู้ชมได้รับทราบ และท้ายที่สุด อ.ไฉ่ เลือกว่าจะถ่ายทอดคุณสมบัติ “นักถ่ายทอดที่ดี” ให้กับลูกสาวของเขาอีกด้วย

ตลอดช่วงเวลาของการทำงาน อ.ไฉ่ เอกรัช นพจินดา เป็นบุคคลที่ไม่ยึดติดกับสิ่งใด พอใจกับสิ่งที่ได้รับ เพื่อถูกและครบครัน

“...ไฉ่ ไม่เคยคิดยึดอะไร มาแต่ไหนแต่ไรแล้ว เขาพอใจกับความสุที่ได้รับ ในทุกวันจากการทำงาน, จากลูกน้อง, จากครอบครัวและจากตัวเอง...เขาเคยพูดว่า “ความสุข มันก็อยู่รอบตัวเรา ถ้าใจเราเบิกบาน ก็จะเห็นอะไรไปหมด เป็นความสุขที่พอประมาณ มันอยู่ที่คน ด้วยวงคนตั้งความสุข ของตัวเองไว้เสียสูงเกินไป อะไรก็ไม่ใช่ มีแต่ไม่พอใจ ถิ่นทะเลาะไปเรื่อยๆให้ถึงความสุขนั้นให้ได้ ไปไม่ ถึงมันก็ทุกข์หรือไปถึง ก็อาจจะพบว่ามันก็ไม่ได้จะสุขจริงๆซะทีไหนกัน”....นอกจากนี้ อ.ไฉ่ ไม่เคยตั้งความหวังในชีวิตอย่างใหญ่โต ร่ำรวยมหาศาลเป็นเจ้าของ เขาทำอะไรที่เป็นสมบัติก็เพื่อลูก เพราะเขาถือว่า สมบัติที่มีค่าที่สุดนั้น เขามีอยู่แล้ว คือ ครอบครัวและแม่ จึงไม่แสวงหาอะไรมากไปกว่านั้น...” (ชอดทอง, สยามกีฬา, 5 กันยายน 2540:5)

5. วันสุดท้าย...แต่ยังไม่สิ้นสุด

จากการที่ ช.ไธสง เป็นบุคคลที่ชื่อเสียงโด่งดังเป็นที่ยอมรับของคนในวงการกีฬาและประชาชนทั่วไป ทำให้ “งานกีฬา” หลายต่อหลายงานดกมาที่เขา ประกอบกับ ในช่วง 4-5 ปีที่ผ่านมา กระแสส่วนใหญ่ต้องการให้ “ช.ไธสง” มาร่วมงาน โดยเฉพาะช่วงที่มีการถ่ายทอดสดกีฬาฟุตบอล ซึ่งช่วงเวลาพากย์ จะตรงกับกลางคืนของเมืองไทยเสมอ ทำให้ชีวิตของนักพากย์กีฬา เช่น ช.ไธสง จึงแตกต่างไปจากคนทำงานทั่วไป โดยเฉพาะ ช่วงเวลาพักผ่อน นอกจากนี้ ช.ไธสง ยังต้องรับผิดชอบงานอีกหลายส่วน ตั้งแต่การบริหารงานที่ บริษัท เอ-ทีบี สปอร์ต, บริษัทสยาม สปอร์ตฯ, งานวิทยุ รวมถึงงานแถลงข่าว และพิธีกรอีกมากมาย ดังนั้น เวลาในการพักผ่อนเพียงสั้นๆจึงมีค่าสำหรับผู้ทำงานอาชีพนี้

“ พูดตรงๆแล้วคือ คนในอาชีพนี้ ไม่ค่อยได้พักผ่อนกันมาก เพราะมันไม่เป็นเวลาอาชีพ เก็บเล็กผสมน้อย บางวันกินข้าวกลางวันเสร็จ อาจได้จับพริกสักชั่วโมง หรือ 20 นาที หรือหลับในรถคอนนั้่งรถที่มีคนขับให้ ” (ธราวุธ นพจินดา, สัมภาษณ์, 2 ธันวาคม 2540)

“ พี่ไธสง กลายเป็นคนหลับง่าย เรามักจะเห็นเขานั่งหลับได้ทุกที่จนกลายเป็นสัญลักษณ์และนั่นแหละ คือเวลาที่พี่ไธสงได้พักผ่อน ซึ่งเรามักจะถ่ายรูปไว้ไว้ถือเขียนที่เขาอยู่เป็นประจำ” (วีระศักดิ์ นิลกัตต์, สัมภาษณ์, 30 ธันวาคม 2540).

ถึงแม้ว่า ช.ไธสง จะเป็นคนที่ทำงานมาก และไม่ค่อยมีเวลาพักผ่อน แต่เขาก็ยังเป็นผู้หนึ่งที่โปรดปรานการเล่นกีฬา ด้วยสายเลือดนักกีฬาเก่า กีฬาที่เล่นเป็นประจำทุกวัน คือเทนนิส และ คีคอล์ฟบ้าง หากมีโอกาส ส่วนเรื่องการรักษาสุขภาพ ช.ไธสง นับเป็นบุคคลที่ห่วงใยดูแลสุขภาพของตนเองเสมอมา ประกอบกับ ช.ไธสง มี ภรรยา เป็นพยาบาลคอยดูแลอย่างใกล้ชิด

ด้านสุขภาพ ช.ไธสง มีโรคประจำตัวอยู่หลายโรคด้วยกันคือ โรคไขมันที่โตรงงอก ซึ่งอยู่ในความดูแลของ แพทย์โรงพยาบาลพระมงกุฎเกล้า, โรคปัสสาวะมีกรดยูริคในไตสูง ซึ่งได้รับการผ่าตัดแล้ว, โรคกระเพาะอาหาร สาเหตุจากการรับประทานอาหารไม่เป็นเวลา และโรคหัวใจ เพิ่งตรวจพบเมื่อ 4 เดือนก่อนเสียชีวิต โดยแพทย์ได้วินิจฉัยว่า แรงบีบของหัวใจ ช.ไธสง มีไม่ถึง 50 เปอร์เซ็นต์ แต่สภาพร่างกายโดยทั่วไป แข็งแรงไม่มีอาการแสดงออกมาที่บ่งชี้ ทั้งยัง สามารถเล่นกีฬาได้

ตามปกติ นั่นคือ การวินิจฉัยเบื้องต้นของแพทย์ ซึ่งต้องอาศัยการตรวจสอบอย่างละเอียด ในการนัด
ครั้งหน้า ซึ่ง ช.ไฉ่ ได้ขอเลื่อนนัด เนื่องจากการทำงานติดพัน แต่ทว่าไม่มีวันนั้นอีกแล้ว

เวลา 18.00 น. ของ วันที่ 6 มีนาคม พ.ศ 2540 ที่สนามเทนนิส ภายในสถานีโทรทัศน์สี
กองทัพบกช่อง 7 ช.ไฉ่ ได้เล่นเทนนิสตามปกติ โดยคู่กับ สุรางค์ เปรมปรีดิ์ ผู้บริหารช่อง 7 สี
แข่งกับ ประจวบ ประมวถ หัวหน้าฝ่ายเทคนิค ซึ่งคู่กับ ประชุดติ ปริกสุวรรณ เจ้าหน้าที่ฝ่ายการเงิน
ถ้วน พิษณุ นิลกถัก เป็นกรรมการ โดยกำหนดการเล่น เพียงแค่เซ็ทเดียว เนื่องจาก นักเทนนิสทั้ง
4 คน ต้องร่วมแข่งขัน กอล์ฟ กีฬาทัวร์ใน วันรุ่งขึ้น

เกมการแข่งขันดำเนินไปถึง เกมที่ 8 เข้าเกมที่ 9 ช.ไฉ่ เป็นฝ่ายเซิร์ฟ ทำแต้มนำอยู่ 30-0
ทันใดนั้น ช.ไฉ่ ก็เดินออกมาจากคอร์ต ตรงมาที่มานั่งหินข้างสนาม เหนือออกหัวตัว ท่าอหัง และ
บอกว่า “ไม่ไหว เจ็บหน้าอก” เพื่อนร่วมทีมจึงช่วยปฐมพยาบาล ด้วยการบีบหน้าอก อยู่ 2-3 นาที
เห็นอาการ ไม่ดีขึ้น จึงนำตัว ช.ไฉ่ ส่งโรงพยาบาล เปาโต เนื่องจากอยู่ใกล้ ช่อง 7 ที่สุด

เมื่อถึงโรงพยาบาล ช.ไฉ่ ถูกนำตัวส่งห้องฉุกเฉิน แพทย์ 6-7 คน เร่งปฐมพยาบาลเบื้องต้น
ให้กับ ช.ไฉ่ ทั้งให้น้ำเกลือ ตรวจคลื่นหัวใจ เจาะเลือดค้นอย่างซุ่มมุน ขณะที่ ช.ไฉ่ นอนกระดก
กระต่าย บิดตัวไปมา พูดเพียงเบาๆว่า “แน่น.. แน่นหน้าอก”

การปฐมพยาบาลเบื้องต้น ใช้เวลา 15 นาที จากนั้นปฐมพยาบาล เห็นแดง ช.ไฉ่ ขึ้นไปที่ห้อง
ไอ.ซี.ยู นายแพทย์อุดม ทองบริสุทธิ นายแพทย์ผู้รับผิดชอบอำนาจการดูแลการรักษา ช.ไฉ่
ในวันเกิดเหตุ ได้สรุปถึง อาการและสาเหตุของการเสียชีวิตของ ช.ไฉ่ ในหนังสือพิมพ์ผู้จัดการ
รายสัปดาห์ ปีที่ 10 ฉบับที่ 537 หน้า 2 ดังนี้ ...

“...ภายหลังรับตัว เอกชัย นพจินดา เข้ารักษาได้มีการตั้งนิษฐานถึงภาวะโรคหัวใจของผู้ป่วย
ว่า น่าจะมีการฉีกขาดอย่างเฉียบพลันของ โคเลสเตอรอลพาร์ก หรือ ไขมันที่เกาะอยู่ที่ผนังของ
เส้นเลือดที่ไปเลี้ยงหัวใจส่วนหน้า ทำให้มีเกล็ดเลือด ไปเกาะตรงบริเวณที่ฉีกขาดและเกิดเป็นลิ่มเลือด
อุดเส้นโลหิต อย่างกระทันหัน...”

จากการตรวจการทำงานของอวัยวะต่างๆของร่างกายอย่างละเอียดพบว่า ปัญหาสำคัญในการช่วยชีวิต ช.ไช่ นั้นคือ ภาวะเลือดออกในกระเพาะอาหาร และภาวะกล้ามเนื้อหัวใจตายมากที่บริเวณผนังด้านหน้าของหัวใจ ซึ่งมีโอกาสรอดมีเพียง 15 เปอร์เซ็นต์

เวลาประมาณ 19.30 นาที หัวใจของ ช.ไช่ หยุดเต้น แพทย์ได้เร่งช่วยชีวิตตามระบบพื้นฐาน ตั้งแต่การปั๊มหัวใจ ตามด้วยการฉีดแอดรีนาลีนโคซ ที่สูงมาก เพื่อกระตุ้นหัวใจให้กลับมาเต้นได้ แต่ทว่าช้าเกินไป กราฟหัวใจไม่กลับ หลังจากทีคณะแพทย์ได้พยายามกู้ชีวิตนานถึง 40 นาที

และในที่สุดคณะแพทย์ตัดสินใจใช้การช็อคไฟฟ้า เมื่อกดเป็นไฟฟ้าสองแป้นแนบไปที่อกข้างของ ช.ไช่ กระตุกเพราะแรงช็อค กราฟหัวใจดูสงบแล้วจึงหาขไป เป็นเช่นนี้ถึง 3 ครั้ง รวมเวลา 3 ชั่วโมงเต็ม ที่ทุกคนในห้อง ไอ.ซี.ยู พยายามกู้ชีวิตของ ช.ไช่ กลับมาให้ได้ แต่ในที่สุด...ต้องยอมรับความจริงว่า ช.ไช่ ไม่กลับมาแล้ว ช.ไช่ เอกชัย นพจินดา ได้จากโลกนี้ไปด้วยวัยเพียง 44 ปี

6. ปฏิบัติของสังคม ต่อการจากไปของ ช.ไช่

หลังจากข่าวการเสียชีวิตของ ช.ไช่ เอกชัย นพจินดา นักพากย์กีฬาชื่อดังของเมืองไทย ได้แพร่สะพัดอย่างเป็นทางการจากการเสนอข่าวของ สถานีโทรทัศน์ทีทีทีช่อง 7 เมื่อเวลา 22.00 นาฬิกา สื่อมวลชนทุกแขนง รวมทั้งญาติพี่น้อง ประชาชนที่ศรัทธาในผลงานของ ช.ไช่ ต่างมุ่งตรงมาที่โรงพยาบาลเปาโต บรรยากาศเต็มไปด้วยความเศร้าสลด

การเสียชีวิตอย่างกะทันหัน ของ ช.ไช่ ได้กลายเป็นกระแสความรู้สึกร่วมมหาชนทั้งประเทศ หนังสือพิมพ์รายวันทุกฉบับ ลงข่าวพาดหัวหน้าหนึ่ง รวมถึง เป็นข่าวใหญ่ในสื่อโทรทัศน์ทุกช่องต่างจัดทำสัปดาห์พิเศษ เรื่องราวชีวิตของ ช.ไช่ อย่างละเอียด เป็นข้อพิศุจน์ให้เห็นถึง ความเป็นคนสำคัญ ความยิ่งใหญ่ ในวงการกีฬาของ ช.ไช่ เมื่อยามเขาจากไปมีประชาชนมากมายที่เดินทางมาร่วมแสดงความอาลัย ต่อการจากไปของเขา ตลอด 7 วันในงานสวดอภิธรรม ที่วัดพระศรีมหาธาตุ วรมหาวิหาร

นอกจากนี้ ช.ไช่ เอกชัย นพจินดา ยังได้รับพระมหากรุณาธิคุณจากพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ พระราชทานน้ำหลวงอาบศพ อีกทั้ง ช.ไช่ ยังได้รับพระราช

ทานพวงมาลา จากพระบรมโอรสาธิราชสยามมกุฎราชกุมารและสมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี อัญเชิญวางหน้าหีบศพ นอกจากนี้ ช.ไย่ง เอกชัย นพจินดา ยังได้รับพระราชทานเพลิงศพเป็นกรณีพิเศษ โดยสมเด็จพระบรมโอรสาธิราชฯ สยามมกุฎราชกุมาร ทรงเป็นประธานในการพระราชทานเพลิงศพ เป็นกรณีพิเศษ ในวันจันทร์ที่ 17 มีนาคม พ.ศ 2540 เวลา 17.00 น ณ วัดพระศรีมหาธาตุวรมหาวิหาร เขตบางเขน กรุงเทพมหานคร.

นอกจากนี้ หลายๆ ฝ่ายได้ร่วมกันสร้างความฝันของ ช.ไย่ง เอกชัย นพจินดา เมื่อสมัยมีชีวิตอยู่ เขาเคยปรารถนาไว้กับผู้ใกล้ชิดคือว่า อยากให้บ้านเมืองเรามีสถานที่ให้เด็กๆ ได้เล่นกีฬาฟุตบอล มีสนามกีฬา สนามฟุตบอลมากขึ้น คล้ายกับสวนสาธารณะในต่างประเทศ ช.ไย่ง เชื่อว่า หากเขาชนมีแบบอย่างที่ดี ชอบเล่นกีฬา ก็จะห่างไกลยาเสพติด

“จากการที่เราได้ใกล้ชิดกันมาก ช.ไย่ง มีความรักเรื่องกีฬาทุกชนิด ก็อยากจะเห็นวงการกีฬาพัฒนาไปมากกว่านี้ แล้วก็มีความฝันไว้ว่าอยากเห็นเยาวชนไทยมีสถานที่ไว้เล่นกีฬาเมื่อเขาจากเราไปเราก็คิดว่า ควรจะสานฝันของ ไย่ง ให้เป็นจริงขึ้นมา” (ชาติเชื้อ วรรณสุด, เทปโทรทัศน์ ตอน “ระลึกถึง ช.ไย่ง”)

“ที่ไย่ง อยากเห็นวัยรุ่น หันมาสนใจกีฬาให้มาก เพื่อที่จะได้หลีกเลี่ยงอบายมุขทั้งหลาย เป็นสิ่งที่เขาพูดอยู่ตลอด คือวัยรุ่นสมัยนี้ถ้ามีสถานที่ออกกำลังกายก็จะช่วยบေးเบียงจุดสนใจจากที่ไปทำกิจกรรมอื่นๆ ที่เป็นอบายมุขทั้งหลาย ให้หันมาสนใจกีฬา (บุรี นพจินดา, เทปโทรทัศน์ ตอน “ระลึกถึง ช.ไย่ง”)

จากจุดเริ่มต้นดังกล่าวเป็นที่มาของ “มูลนิธิ เอกชัย นพจินดา เพื่อฟุตบอลสำหรับเยาวชน” เป็นการจุดประกายให้องค์กรต่างๆ บริษัทห้างร้านเอกชนไปจนถึงชาวบ้านธรรมดาได้เล็งเห็นความสำคัญและช่วยกันบริจาคสมทบทุน โดยผ่านบัญชีของธนาคารกสิกรไทย ในนามของมูลนิธิ เอกชัย นพจินดา เพื่อฟุตบอลสำหรับเยาวชน ซึ่งได้รับความร่วมมือเป็นอย่างดี

ชีวิตและผลงานของ ช.ไย่ง เอกชัย นพจินดา จึงนับเป็น “บทเรียนชีวิต” ที่ดีสำหรับผู้ที่จะประกอบอาชีพในแวดวงสื่อสารมวลชน “ด้านกีฬา” ไม่ว่าจะเป็นเรื่องชีวิตส่วนตัว หรือหลักการทำงานของบุคคลผู้นี้ แม้เขาจะไม่ได้เรียนมาทางด้านนิเทศศาสตร์ ไม่ได้เรียนจบจากมหาวิทยาลัย

แต่สำหรับ ช. โย่ง แล้วเป็นการเรียนจากชีวิตจริง สิ่งเหล่านี้นับเป็นบทเรียนที่มีค่ากับนักสื่อสารมวลชนรุ่นหลังให้รู้ว่า หัวใจสำคัญในการทำงาน คืออะไร และต้องปฏิบัติตัวอย่างไร จึงจะประสบความสำเร็จในเส้นทางนี้

ความสำเร็จที่จะได้มา ต้องยอมรับว่าไม่ใช่เพียงแค่ “โอกาส” ที่ใครสักคนจะได้รับ แต่เส้นทางสู่ความสำเร็จนั้นต้องเริ่มจากการ “ฝึกตน” ให้พร้อมทุกๆด้าน ทั้งชีวิตส่วนตัวและด้านการทำงาน โดยเรียนรู้และศึกษาจากบุคคลที่เป็น “แม่แบบ” นั่นก็คือ ช. โย่ง เอกชัย นพจินดา ซึ่งมีชีวิตการทำงานในเส้นทางสายนี้ กว่า 30 ปี ...กว่าจะเป็น ช. โย่ง นักพากย์กีฬาชื่อดังที่คนไทยเรารู้จักนั้น หนทางการดำเนินชีวิตของเขาผู้นี้ มีความน่าสนใจ แฝงไปด้วยข้อคิดที่ดีให้กับผู้ที่เข้ามาศึกษาค้นคว้าในถนนสายนี้ ซึ่งผู้วิจัยได้ทำการศึกษาและวิเคราะห์ถึงหลักการการทำงาน รวมถึงปัจจัยที่ทำให้ ช. โย่ง เอกชัย นพจินดา ประสบความสำเร็จในงานด้านต่างๆ โดยจะกล่าวถึงในบทต่อไป

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย